

1 i Mbretërve

1 ¹Tani mbreti David ishte plak dhe i shtyrë në moshë dhe, megjithëse e mbulonin me rroba, nuk ngrohej dot. ²Prandaj shërbëtorët e tij thanë: “Të kërkohet për mbretin, zotërinë tonë, një vajzë e virgjër që ta ndihmojë atë, të kujdeset për të dhe të Derë mbi gjirin e tij; kështu mbreti, zotëria jonë, do të mund të ngrohet. ³Atëherë kërkuan në të gjithë territorin e Izraelit një vajzë të bukur dhe gjetën Abishagin, Shunamiten, dhe e çuan te mbreti. ⁴Vajza ishte shumë e bukur, kujdesej për mbretin dhe i shërbente; por mbreti nuk e njohu. ⁵Adonijahut, birit të Hagithit, i qe rritur mendja, dhe thoshte: “Do të jem unë mbret!”. Dhe gjeti qerre, kalorës dhe pesëdhjetë njerëz që të vraponin para tij. ⁶(I ati i tij nuk e kishte qortuar kurrë në jetën e tij, duke i thënë: “Pse bën kështu?”. Edhe Adonijahu ishte shumë i bukur dhe kishte lindur mbas Absalomit). ⁷Ai u mor vesh me Joabin, birin e Tserujahut, dhe me priftin Abiathar, të cilët i vajtën pas Adonijahut dhe e ndihmuan. ⁸Por prifti Tsadok, Benajathi, biri i Jehoadit, profeti Nathan, Shimei, Rei dhe trimat e Davidit nuk ishin me Adonijahun. ⁹Adonijahu Dijoi dele, qe dhe viça të majmë pranë shkëmbit të Zohelit, që ndodhet afër kroit të Rogelit dhe ftoi të gjithë vëllezërit e tij, bij të mbretit, dhe të gjithë njerëzit e Judës që ishin në shërbim të mbretit. ¹⁰Por nuk ftoi profetin Nathan, as Banajahun, as trimat, as Salomonin, vëllanë e tij. ¹¹Atëherë Nathani i foli Bath-Shebës, nënës së Salomonit, dhe i tha: “Nuk ke dëgjuar që Adonijahu, biri i Hagithit, është bërë mbret, dhe Davidi, zotëria ynë, nuk e di aspak? ¹²Prandaj më lejo të të jap një këshillë, që të shpëtosh jetën tënde dhe atë të birit tënd, Salomonit. ¹³Shko, hyr te mbreti David dhe i thuaj: “O mbret, o imzot, a nuk i je betuar vallë shërbëtores sate duke thënë: Biri yt Salomoni ka për të mbretëruar pas meje dhe do të ulet mbi fronin tim? Pse, pra, u bë mbret Adonijahu?”. ¹⁴Pastaj, ndërsa ti do të jesh akoma duke folur me mbretin, unë do të hyj pas teje dhe do të mbështes fjalët e tua”. ¹⁵Kështu Bath-Sheba hyri në dhomën e mbretit. (Mbreti ishte shumë plak dhe shërbehej nga Shunamitja, Abishagai). ¹⁶Bath-Sheba u përul dhe ra përmbys përpara mbretit. Mbreti i tha: “Çfarë do?”. ¹⁷Ajo iu përgjigj: “O imzot, ti i je betuar shërbëtores sate në emër të Zotit, Perëndisë tënd, duke thënë: “Biri yt Salomoni ka për të mbretëruar pas meje dhe do të ulet mbi fronin tim”. ¹⁸Tani përkundrazi Adonijahu është bërë mbret dhe ti, o mbret, o imzot as nuk e di fare. ¹⁹Ai ka Dijuar një numër të madh qesh, viçash të majmë dhe delesh; ka ftuar tërë bijat e mbretit, priftin Abiathar dhe Joabin, komandantin e ushtrisë, por nuk ka ftuar Salomonin, shërbëtorin tënd. ²⁰Tani sytë e tërë Izraelit janë kthyer nga ti o mbret, o imzot, që ti t’u tregosh atyre kush do të ulet në fronin e mbretit, zotit tim, mbas tij. ²¹Përndryshe ka për të ndodhur që kur mbreti, zotëria ime, do të Derë me gjithë etërit e tij, unë dhe biri im Salomon do të trajtohemi si fajtorë”. ²²Ndërsa ajo Diste akoma me mbretin, arriti profeti

Nathan. ²³ Atëherë ia njoftuan mbretit ngjarjen, duke thënë: “Ja profeti Nathan!”. Ky hyri në prani të mbretit dhe u shtri para tij me fytyrën për tokë. ²⁴ Nathani tha: “O mbret, o imzot, ndofta ke thënë: “Adonijahu do të mbretërojë pas meje dhe do të ulet mbi fronin tim?” ²⁵ Në fakt sot ai zbriti dhe Dijoi një numër të madh qesh, viçash të majmë dhe delesh, ftoi tërë bijtë e mbretit, krerët e ushtrisë dhe priftin Abiathar; dhe ja tani ata po hanë e pinë përpara tij dhe thonë: “Rroftë mbreti Adonijah”. ²⁶ Por ai nuk më ka ftuar mua, shërbëtorin tënd, as priftin Tsadok, as Benajahun, birin e Jehoadit, as Salomonin, shërbëtorin tënd. ²⁷ Kjo, a u bë pikërisht nga mbreti, zoti im, pa i njoftuar shërbëtorit tënd kush do të ulet në fronin e mbretit, të zotit tim, mbas tij?”. ²⁸ Mbreti David, duke u përgjigjur, tha: “Thirrmeni Bath-Shebën”. Ajo hyri te mbreti dhe qëndroi më këmbë para tij. ²⁹ Mbreti u betua dhe tha: “Ashtu siç është e vërtetë që rron Zoti, i cili ka liruar jetën time nga çdo fatkeqësi, ³⁰ unë do të bëj sot pikërisht atë që të jam betuar për Zotin, Perëndinë e Izraelit, duke thënë: “Biri yt Salomon ka për të mbretëruar pas meje dhe do të ulet mbi fronin tim në vendin tim”. ³¹ Bath-Sheba u përul me fytyrën për tokë, ra përmbys para mbretit dhe tha: “O Zot, bëj që mbreti David të jetojë përjetë!”. ³² Pastaj mbreti David tha: “Thirrmeni priftin Tsadok, profetin Nathan dhe Benajahun, birin e Jehoadit”. Ata erdhën në prani të mbretit. ³³ Mbreti u tha atyre: “Merrni me vete shërbëtorët e zotit tuaj, e hipeni birin tim Salomon mbi mushkën time dhe e zbrisni në Gihon. ³⁴ Atje prifti Tsadok dhe profeti Nathan ta vajosin mbret të Izraelit. Pastaj i bini borisë dhe thoni: “Rroftë mbreti Salomon!”. ³⁵ Do të shkoni, pra, pas tij dhe ai do të vijë të ulet mbi fronin tim dhe do të mbretërojë në vendin tim, sepse e kam bërë princ të Izraelit dhe të Judës”. ³⁶ Benajahu, bir i Jehoadit, iu përgjigj mbretit duke thënë: “Amen! Kjo është edhe dëshira e Zotit, Perëndisë së mbretit zotit tim! ³⁷ Ashtu si ka qenë Zoti me mbretin, zotin tim, kështu qoftë me Salomonin dhe e bëftë fronin tim më të madh se froni i mbretit David, i zotit tim!”. ³⁸ Atëherë prifti Tsadok, profeti Nathan, Benajahu, bir i Jehoadit, Kerethejtë dhe Pelethejtë, dolën e hipën Salomonin mbi mushkën e mbretit David dhe e çuan në Gihon. ³⁹ Prifti Tsadok mori bririn e vajit nga tabernakulli dhe vajosi Salomonin. Pastaj i ranë borisë dhe tërë populli tha: “Rroftë mbreti Salomon!”. ⁴⁰ Pastaj tërë populli shkoi pas tij, duke u rënë fyejve dhe duke ndjerë një gëzim të madh aq sa toka dukej se po çohet nga brohoritjet e tyre. ⁴¹ Adonijahu dhe tërë të ftuarit e tij, ndërsa po mbaronin së ngrëni, dëgjuan zhurmë; dhe kur Joabi dëgjoji zërin e borisë, ai tha: “Ç’është kjo zhurmë e madhe që vjen nga qyteti?”. ⁴² Ndërsa vazhdonte të Diste, ja që arriti Jonathani, bir i priftit Abiathar. Adonijahu i tha: “Hyr, ti je një trim dhe me siguri sjell lajme të mira”. ⁴³ Jonathani iu përgjigj Adonijahut dhe tha: “Aspak! Mbreti Davidi, zoti ynë, bëri mbret Salomonin. ⁴⁴ Ai nisi me të priftin Tsadok, profetin Nathan, Benajahun, birin e Jehoadës, Kerethejtë dhe Pelethejtë, që e hipën mbi mushkën e mbretit. ⁴⁵ Kështu prifti Tsadok dhe profeti Nathan e vajosën mbret në Gibon, dhe që andej janë nisur të gjithë tërë gëzim dhe tërë qyteti po zien. Kjo është zhurma që keni dëgjuar. ⁴⁶ Përveç kësaj Salomoni është ulur në

fronin e mbetërisë. ⁴⁷ Dhe shërbëtorët e mbretit kanë vajtur të urojnë mbretin David, zotërinë tonë, duke thënë: “Perëndia yt e bëftë emrin e Salomonit më të lavdishëm se yti dhe e bëftë fronin e tij më të madh se yti!”. Pastaj mbreti ra përmbys mbi shtrat, ⁴⁸ dhe tha gjithashtu: “Qoftë i bekuar Zoti, Perëndia i Izraelit, që sot uli një njeri mbi fronin tim, duke u lejuar syve të mi ta shikojnë”. ⁴⁹ Atëherë tërë të ftuarve të Adonijahut u hyri tmerri, ata u ngritën dhe ikën secili në rrugën e tij. ⁵⁰ Adonijahu, duke pasur frikë nga Salomoni, u ngrit dhe shkoi të kapet në brirët e altarit. ⁵¹ Këtë ia thanë Salomonit: “Ja, Adonijahu ka frikë nga mbreti Salomon dhe është kapur te brirët e altarit, duke thënë: “Mbreti Salomon të më betohet sot që nuk do ta bëjë të vdesë nga shpata shërbëtorin e tij”. ⁵² Salomoni u përgjigj: “Në qoftë se tregohet njeri i drejtë, nuk do t'i bjerë në tokë as edhe një Dje Doku, por në rast se tek ai gjendet ndonjë ligësi, ai ka për të vdekur”. ⁵³ Kështu mbreti Salomon dërgoi njerëz ta zbrisnin nga altari. Ai erdhi pastaj të bjerë përmbys përpara mbretit Salomon dhe ky i tha: “Shko në shtëpinë tënde”.

2 ¹ Duke iu afruar Davidit dita e vdekjes, ai urdhëroi të birin Salomon, duke i thënë: ² “Unë jam duke shkuar atje ku shkojnë tërë banorët e tokës; prandaj tregohu i fortë dhe sillu si burrë! ³ Respekto urdhrat e Zotit, Perëndisë tënd, duke ecur në rrugët e tij, duke zbatuar në praktikë statutet e tij, urdhërimet e tij, dekretet e tij dhe porositë e tij, ashtu siç është shkruar në ligjin e Moisiut, me qëllim që ti t'ia dalësh mbanë në të gjitha gjërat që do të bësh dhe nga çdo anë që të kthehesh, ⁴ dhe me qëllim që Zoti ta plotësojë premtimin që më ka bërë kur tha: “Në qoftë se bijtë e tu do të kujdesen për të ecur para meje me të vërtetë me gjithë zemër e me gjithë shpirt, nuk do të mungojë kurrë dikush mbi fronin e Izraelit”. ⁵ Edhe ti e di ç'më ka bërë mua Joabi, bir i Tserujahut, dhe ç'u ka bërë dy krerëve të ushtrive të Izraelit, Abnerit, birit të Nerit, dhe Amas, birit të Jetherit, që ai i vrau; në kohë paqeje ka derdhur gjak lufte dhe ka njolllosur me gjak lufte brezin që mbante në mes dhe sandalet që mbante në këmbë. ⁶ Vepro, pra me urti dhe mos lejo që Doku të tij të bardha të zbresin në paqe në Sheol. ⁷ Por trego mirësi me bijtë e Galaaditit Barzilai dhe ata të jenë ndër ata që hanë në tryezën tënde, sepse me një mirësi të njëllojtë ata erdhën tek unë kur po ikja me vrap para Absalomit, vëllait tënd. ⁸ Ja, pranë teje është edhe Shimej, bir i Beniaminitit Gera, nga Bahurimi. Ai shqiptoi një mallkim të tmerrshëm ditën që shkoja në Mahanaim, por pastaj zbriti të më takojë në Jordan dhe unë iu betova në emër të Zotit: “Nuk do të bëj të vdesësh nga shpata”. ⁹ Tani, pra, mos e lër të pandëshkuar, sepse ti je njeri i urtë dhe di atë që duhet të bësh. Bëj që Doku të tij të bardha të zbresin të lyera me gjak në Sheol”. ¹⁰ Kështu Davidin e zuri gjumi me etërit e tij dhe u varros në qytetin e Davidit. ¹¹ Davidi mbretëroi mbi Izrael dyzet vjet, shtatë vjet në Hebron dhe tridhjetë e tre vjet në Jeruzalem. ¹² Pastaj Salomoni u ul mbi fronin e Davidit, atit të tij, dhe mbretëria e tij u vendos në mënyrë të qëndrueshme. ¹³ Adonijahu, bir i Hagithit, shkoi te Bath-Sheba, nëna e Salomonit. Kjo i tha: “A vjen me qëllime paqësore?”. Ai u përgjigj: “Po, paqësore”. ¹⁴ Pastaj shtoi: “Kam diçka për të të thënë”.

Ajo u përgjigj: “Thuaje, pra”.¹⁵ Kështu ai tha: “Ti e di që mbretëria më takonte mua dhe që tërë Izraeli priste që unë të mbretëroja. Por mbretëria m’u hoq dhe kaloi në duart e vëllait tim, sepse atij ia dha Zoti.”¹⁶ Tani do të të bëj një kërkesë, mos ma hidh poshtë”. Ajo u përgjigj: “Thuaje, pra”.¹⁷ Atëherë ai tha: “Të lutem, thuaji mbretit Salomon, i cili nuk të refuzon asgjë, që të më japë për grua Shunamiten Abishaga”.¹⁸ Bath-Sheba iu përgjigj: “Mirë! Do t’i Das mbretit në favorin tënd”.¹⁹ Bath-Sheba shkoi, pra, te mbreti Salomon për t’i folur në favor të Adonijahut. Mbreti u ngrit për t’i dalë përpara, u përul përpara saj, pastaj u ul në fronin e tij dhe urdhëroi që të vinin një fron tjetër për nënën e mbretit, dhe ajo u ul në të djathtë të tij.²⁰ Ajo tha: “Kam një kërkesë të vogël, mos ma refuzo”. Mbreti iu përgjigj: “Bëje, pra, kërkesën tënde, o nëna ime; unë nuk do ta refuzoj”.²¹ Atëherë ajo i tha: “Shunamitja Abishag t’i jepet si grua vëllait tënd Adonijah”.²² Mbreti Salomon iu përgjigj nënës së tij, duke i thënë: “Pse kërkon Shunamiten Abishag për Adonijahun? Kërko për të edhe mbretërinë, sepse ai është vëllai im madhor; kërkoje për të, për priftin Abiathar dhe për Joabin, birin e Tserujahut!”.²³ Atëherë mbreti Salomon u betua në emër të Zotit, duke thënë: “Perëndia ma bëftë këtë edhe më keq në rast se Adonijahu nuk e ka thënë këtë fjalë duke vënë në rrezik jetën e tij!”²⁴ Prandaj, tani, ashtu siç është e vërtetë që rron Zoti, i cili më ka caktuar, ka vendosur të ulem në fronin e atit tim David dhe më ka themeluar një shtëpi ashtu siç kishte premtuar, sot Adonijahu do të ekzekutohet!”.²⁵ Kështu mbreti Salomon dërgoi Benajahun, birin e Jehoadit, që u hodh mbi Adonijahun dhe ky vdiq.²⁶ Pastaj mbreti i tha priftit Abiathar: “Shko në Anathoth në arat e tua, sepse ti meriton vdekjen; por unë nuk do të të bëj që të vdesësh sot, sepse ke i çuar arkën e Perëndisë, Zotit, përpara atit”.²⁷ Kështu Salomoni largoi Abiatharin nga funksioni i priftit të Zotit me qëllim që të shkonte në vend fjala që Zoti kishte shqiptuar lidhur me shtëpinë e Elit në Shiloh.²⁸ Ndërkaq lajmi i kishte vajtur Joabit, sepse Joabi kishte ndjekur Adonijahun por nuk kishte ndjekur Absalomin. Prandaj ai u strehua në tabernakullin e Zotit dhe u kap pas brirëve të altarit.²⁹ Pastaj i thanë mbretit Salomon: “Joabi është strehuar në tabernakullin e Zotit dhe ndodhet pranë altarit”. Atëherë Salomoni dërgoi Benajahun, birin e Jehoadit, duke i thënë: “Shko, godite!”.³⁰ Kështu Benajahu hyri në tabernakullin e Zotit dhe i tha Joabit: “Dil jashtë!”. Ai u përgjigj: “Jo, dua të vdes këtu!”. Benajahu ia njoftoi ngjarjen mbretit, duke thënë: “Kështu foli Joabi dhe kështu m’u përgjigj”.³¹ Atëherë mbreti tha: “Bëj ashtu si të ka thënë ai: godite dhe varrose; kështu do të largosh prej meje dhe prej shtëpisë së atit tim gjakun që Joabi derdhi pa shkak.”³² Kështu Zoti do të hedhë mbi kokën e tij gjakun që ka derdhur, duke goditur dy njerëzit më të mirë dhe më të drejtë se ai dhe që i vrau me shpatë, pa dijeninë e atit tim David; është fjala për Abnerin, birin e Nerit, komandant i ushtrisë së Izraelit, dhe për Amasan, birin e Jetherit, komandant i ushtrisë së Judës.³³ Gjaku i tyre do të bjerë mbi kokën e Joabit dhe mbi kokën e pasardhësve të tij përjetë, por do të ketë paqe për gjithmonë nga ana e Zotit për Davidin,

për pasardhësit e tij, për shtëpinë e tij dhe për fronin e tij”.³⁴ Atëherë Benajahu, bir i Jehojadit, shkoi, e goditi dhe e vrau: dhe Joabi u varros në shtëpinë e tij, në shkretëtirë.³⁵ Në vend të tij mbreti caktoi si komandant të ushtrisë Benajahun, birin e Jehojadit, dhe vuri priftin Tsadok në vend të Abiatharit.³⁶ Pastaj mbreti dërgoi të thërrasin Shimein dhe i tha: “Ndërto një shtëpi në Jeruzalem dhe atje do të banosh, nuk do të dalësh më për të shkuar andej e këtej.”³⁷ Ditën që ke për të dalë dhe ke për të kaluar përruan Kidron, dije me siguri që ke për të vdekur; gjaku yt do të bjerë mbi kokën tënde”.³⁸ Shimei iu përgjigj kështu mbretit: “Mirë; shërbëtori yt do të bëjë ashtu si ka thënë mbreti, zotëria ime. Kështu Shimei qëndroi në Jeruzalem për një kohë të gjatë.”³⁹ Por pas tre vjetëve ndodhi që dy shërbëtorë të Shimeit ikën pranë Akishit, birit të Makaahut, mbretit të Gathit. Këtë gjë ia njoftuan Shimeit dhe i thanë: “Ja, shërbëtorët e tu janë në Gath”.⁴⁰ Atëherë Shimei u ngrit, shaloi gomarin e tij dhe shkoi në Gath për të kërkuar shërbëtorët e tij; Shimei shkoi atje dhe i ktheu shërbëtorët e tij nga Gathi.⁴¹ Salamonit i thanë që Shimei kishte vajtur nga Jeruzalemi në Gath dhe se qe kthyer.⁴² Atëherë mbreti dërgoi e thirri Shimein dhe i tha: “A nuk të vura të betoheshe në emër të Zotit dhe të kisha paralajmëruar solemnisht, duke të thënë: “Dije me siguri që ditën që do të dalësh andej këtej, ke për të vdekur”. Dhe ti m’u përgjigje: “Fjala që dëgjova më shkon mbarë”.⁴³ Pse, pra, nuk e respektove betimin që i bërë Zotit dhe urdhrin që të kishte dhënë?”.⁴⁴ Mbreti i tha gjithashtu Shimeit: “Ti e di gjithë të keqen që i ke bërë Davidit, atit tim, dhe zemra jote është e ndërgjegjshme për këtë, prandaj Zoti do të bëjë që të bjerë mbi kokën tënde ligësia jote,⁴⁵ por mbreti Salomon ka për të qënë i bekuar dhe froni i Davidit do të jetë i qëndrueshëm përpara Zotit përjetë”.⁴⁶ Pastraj mbreti i dha urdhër Benajahut, birit të Jehojadit, që doli e goditi Shimen dhe ky vdiq. Kështu mbeti e patundur mbretëria në duart e Salomonit.

3¹ Pastaj Salomoni bëri krushqi me Faraonin, mbretin e Egjiptit. U martua me të bijën e Faraonit dhe e çoi në qytetin e Davidit, deri sa të mbaronte së ndërtuari shtëpinë e tij, shtëpinë e Zotit dhe muret rrethuese të Jeruzalemit.² Populli ofronte Dijime në vendet e larta, sepse deri në atë ditë nuk ishte ndërtuar akoma një tempull në emër të Zotit.³ Salomoni e donte Zotin dhe respektonte statutet e Davidit, atit të tij; megjithatë ofronte Dijime dhe digjte temjan në vendet e larta.⁴ Mbreti shkoi në Gabaon për të ofruar Dijime, sepse ky ishte vendi i lartë më i rëndësishëm; dhe mbi këtë altar Salomoni ofroi një mijë olokauste.⁵ Në Gabaon, Zoti i doli në ëndërr natën Salomonit. Perëndia i tha: “Kërko ç’të duash dhe unë do ta jap”.⁶ Salomoni u përgjigj: “Ti ke treguar një dashamirësi të madhe ndaj shërbëtorit tënd David, atit tim, sepse ai ecte para teje me besnikëri, me drejtësi dhe me zemër të pastër ndaj teje; ti ke vazhduar të shfaqësh ndaj tij këtë dashamirësi të madhe dhe i ke dhënë një bir që të ulet mbi fronin e tij, siç po ndodh sot.”⁷ Tani, o Zot, Perëndia im, ti ke bërë të mbretërojë shërbëtori yt në vend të Davidit, atit tim, por unë jam veçse një fëmijë dhe nuk di si të sillem.⁸ Përveç kësaj shërbëtori yt është në mes të popullit që ti ke zgjedhur, një popull i madh,

tepër i shumtë për t'u numëruar dhe llogaritur. ⁹Jepi, pra, shërbëtorit tënd një zemër të zgjuar, në mënyrë që të administrojë drejtësinë për popullin tënd dhe të dallojë të mirën nga e keqja. Kush në fakt mund të administrojë drejtësinë për popullin tënd kaq të madh?". ¹⁰I pëlqeu Perëndisë që Salomoni bëri këtë kërkesë. ¹¹Atëherë Perëndia i tha: "Me qenë se kërkoje këtë dhe nuk kërkoje për vete as jetë të gjatë, as pasuri, as vdekjen e armiqve të tu, por ke kërkuar zgjuarsia për të kuptuar atë që është e drejtë, ¹²ja, unë po bëj atë që ti ke kërkuar: po të jap një zemër të urtë dhe të zgjuar, sa nuk ka pasur asnjëri para teje dhe nuk ka për të dalë askush si ti mbas teje. ¹³Po të jap edhe atë që nuk ke kërkuar: pasuri dhe lavdi, kështu që midis mbretërve nuk do të ketë asnjë si ti, për të gjitha ditët e jetës sate. ¹⁴Në rast se ti ecën në rrugët e mia duke iu bindur statutet dhe urdhërimet e mia, ashtu si bëri Davidi, ati yt, unë kam për t'i zgjatur ditët e tua". ¹⁵Salomoni u zgjua, dhe ja, ishte në ëndërr. Atëherë ai u kthye në Jeruzalem, u paraqit para arkës së besëlidhjes të Zotit, ofroi olokauste dhe Dijime falënderimi, dhe shtroi një banket për të tërë shërbëtorët e tij. ¹⁶Pastaj erdhën te mbreti dy prostituta dhe u paraqitën para tij. ¹⁷Një nga të dy gratë tha: "O imzot, kjo grua dhe unë banojmë në të njëjtën shtëpi; unë linda kur ajo ishte akoma në shtëpi. ¹⁸Tri ditë pasi linda unë, lindi edhe kjo grua; dhe nuk kishte njeri tjetër në shtëpi përveç ne të dyjave. ¹⁹Djali i kësaj gruaje vdiq natën, sepse ajo kishte rënë në shtrat sipër tij. ²⁰Atëherë ajo u ngrit në mes të natës, mori djalin tim nga krahu im, ndërsa shërbëtorja jote po Dinte, dhe e vuri mbi gjirin e saj, dhe mbi gjirin tim vendosi djalin e saj të vdekur. ²¹Kur në mëngjes u ngrita për t'i dhënë gjë djalit tim, pashë që kishte vdekur; por kur e kqyra me kujdes në mëngjes, pashë që nuk ishte djali që kisha lindur". ²²Atëherë gruaja tjetër tha: "Nuk është e vërtetë; djali im është ai që jeton, dhe yti është ai i vdekur". Por e para nguli këmbë: "Nuk është e vërtetë; yt bir është ai vdekur dhe imi është ai i gjallë". Kështu grindeshin përpara mbretit. ²³Atëherë mbreti tha: "Njëra thotë: "Ai i gjallë është djali im dhe ai i vdekur është yti". Dhe tjetra thotë: "Nuk është e vërtetë; ai i vdekur është djali yt dhe ai i gjallë është imi"". ²⁴Atëherë mbreti urdhëroi: "Më sillni një shpatë!". Kështu sollën një shpatë para mbretit. ²⁵Pastaj mbreti urdhëroi: "Ndajeni fëmijën e gjallë në dy pjesë dhe jepini gjysmën njëres dhe gjysmën tjetrës". ²⁶Atëherë gruaja e fëmijës së gjallë, që e donte shumë fëmijën e vet, i tha mbretit: "Imzot, jepjani asaj fëmijën e gjallë, por mos e vrisni". Tjetra përkundrazi thoshte: "Të mos jetë as imi, as yti; por ndaheni!". ²⁷Atëherë mbreti u përgjigj duke thënë: "Jepini së parës fëmijën e gjallë dhe mos e vrisni, sepse ajo është nëna e fëmijës". ²⁸Tërë Izraeli e mësoi vendimin që u dha nga mbreti dhe patën frikë nga mbreti sepse shihnin që dituria e Perëndisë ishte tek ai për të ushtruar drejtësinë.

4 ¹Mbreti Salomon mbretëronte mbi tërë Izraelin. ²Këta ishin funksionarët e tij të lartë: Azariahu, bir i priftit Tsadok, ³ElihoreD dhe Ahijahu, bij të Shishas, ishin sekretarë; Jozafati, bir i Ahiludit, ishte kancelier; ⁴Benajahu, bir i Jehoadit, ishte komandant i ushtrisë; Tsadoku dhe Abiathari ishin priftërinjtë; ⁵Azariahu, bir i Nathanit, ishte kryetar

i prefektëve; Zabudi, bir i Nathanit, ishte prift dhe këshilltar personal i mbretit. ⁶ Ahishari ishte maxhordom dhe Adinorami, bir i Abdas, ishte caktuar për haraçet. ⁷ Salomoni kishte dymbëdhjetë prefektë në të gjithë Izraelin, të cilët kujdeseshin për mbajtjen e mbretit dhe të shtëpisë së tij; secili prej tyre ishte ngarkuar për tu kujdesur për një muaj në vit. ⁸ Këto janë emrat e tyre: Ben-Hur në krahinën malore të Efraimit; ⁹ Ben-Dekjer në Makats, Shaalbim, Beth-Shemesh dhe Elon të Beth-Hananit; ¹⁰ Ben-Hesed në Aruboth; Sokothi dhe tërë vendi i Heferit ishin pronë e tij; ¹¹ Ben-Abinabadi, në gjithë krahinën e Dorit; Tafatha, bijë e Salomonit, ishte gruaja e tij; ¹² Baana, bir i Ahiludit, kishte Taanakun, Megidon dhe tërë Beth-Shenin, që është pranë Tsarethanit, poshtë Jizreelit, dhe që shtrihet nga Beth-Sheani deri në Abel-Meholahu dhe matanë Jokneamit. ¹³ Ben-Geber, në Ramoth të Galaadit, kishte fshatrat e Jairit, birit të Manasit, në Galaad, si edhe Argobin në Bashan, gjashtëdhjetë qytete të mëdha me mure dhe shule prej bronzi; ¹⁴ Ahinadabi, bir i Idos, në Mahanaim; ¹⁵ Ahimatsi, në Neftali; edhe ai kishte për grua Basmethin, një nga bijat e Salomonit; ¹⁶ Banahun, bir i Hushait, në Asher dhe në Aloth; ¹⁷ Jozafati, bir i Parnahut, në Isakar; ¹⁸ Shimej, bir i Elahut, në Beniamin; ¹⁹ Geberi, bir i Urit, në vendin e Galaadit, në vendin e Sihonit, mbretit të Amorejve, dhe të Ogut, mbretit të Bashanit; ai ishte i vetmi prefekt që ishte në vend. ²⁰ Juda dhe Izraeli ishin të shumtë si rëra që është në bregun e detit. Ata hanin dhe pinin me gaz. ²¹ Kështu Salomoni sundone mbi gjithë mbretërinë nga Lumi deri në vendin e Filistejve dhe në kuðjtë e Egjiptit. Këta i sillnin haraçe dhe i shërbyen tërë ditët e jetës së tij. ²² Furnizimi ditor i ushqimeve për Salomonin përbëhej nga tridhjetë kore lule dielli dhe gjashtëdhjetë kore mielli të zakonshëm, ²³ dhjetë qe të majmë, njëzet qe të kullotës dhe njëqind dele pa llogaritur drerët, gazelat, kapronjtë dhe shpendët e majmë. ²⁴ Ai sundonte gjithë vendin nga kjo anë e Lumit, nga Tifsahu deri në Gaza, mbi tërë mbretërit nga kjo anë e Lumit, dhe jetonte në paqe me të gjithë shtetet kuðtare që ishin rreth e qark. ²⁵ Juda dhe Izraeli, nga Dani deri në Beer-Sheba, jetuan të sigurtë, secili nën pjergullën dhe Dkun e tij, tërë kohën që mbretëroi Salomoni. ²⁶ Salomoni kishte gjithashtu dyzet mijë stalla kuajsh për qerret e tij dhe dymbëdhjetë mijë kalorës. ²⁷ Këta prefektë, secili në muajin e tij, merreshin me mbajtjen e mbretit Salomon dhe të gjithë atyre që pranoheshin në tryezën e tij; dhe nuk linin t'u mungonte asgjë. ²⁸ Sillnin edhe elbin dhe kashtën për kuajt dhe mushkat në vendin e duhur, secili sipas urdhrave që kishte marrë. ²⁹ Perëndia i dha Salomonit dituri, zgjuarsi të madhe dhe një mendje të hollë si rëra që është në bregun e detit. ³⁰ Dhe dituria e Salomonit ia kaloi diturisë të të gjithë bijve të Lindjes dhe tërë diturisë të Egjiptasve. ³¹ Ai ishte më i ditur se çdo njeri tjetër: më tepër se Ezrahiti Ethan; më tepër se Hemani, se Kakoli dhe se Darda, bijtë e Maholit; dhe fama e tij u përhap në të gjitha kombet e afërta. ³² Shqiptoi tre mijë proverba dhe kantikët e tij qenë një mijë e pesëqind. ³³ Foli edhe për drurët, nga kedri i Libanit deri në isopin që mbin nga muri; foli gjithashtu për kafshët, për zogjtë, për rrëshqanorët dhe për peshqit. ³⁴ Nga të gjithë popujt vinin njerëz për

të dëgjuar diturinë e Salomonit; ata ishin të dërguar nga tërë mbretërit e dheut që kishin dëgjuar të Ditej për diturinë e tij.

5¹ Kur Hiram, mbret i Tiros, mësoi që Salomoni ishte vajosur mbret në vend të atit të tij, dërgoi shërbëtorët e tij, sepse Hiram kishte qenë gjithnjë mik i Davidit.² Atëherë Salomoni dërgoi t'i thotë Hiramit: ³“Ti e di që ati im David nuk ka mundur të ndërtojë një tempull në emër të Zotit, Perëndisë të tij, për shkak të luftrave të ndërmarra nga çdo anë kundër tij, deri sa Zoti i vuri armiqtë e tij nën shputën e këmbëve të tij.⁴ Por tani Zoti, Perëndia im, më ka dhënë paqe rreth e qark; dhe nuk kam më kundërshtarë, as ndonjë fatkeqësi.⁵ Prandaj tani kam ndërmend të ndërtoj një tempull në emër të Zotit, Perëndisë tim, sipas premtimit që i bëri Zoti atit tim David, kur i tha: “Yt bir, që unë do të vendos mbi fronin tënd, ka për të qënë ai që do të ndërtojë një tempull në emrin tim”.⁶ Jep urdhër, pra, që të priten për mua kedrat e Libanit. Shërbëtorët e mi do të punojnë me shërbëtorët e tu, dhe si pagë unë do t’u jap shërbëtorëve të tu tërë ato që do të më kërkosh ti. Ti e di mirë që ndër ne nuk ka njeri që di t’i presë drurët si ata të Sidonit”.⁷ Kur Hiram i dëgjoji fjalët e Salomonit, u gëzua së tepërmi dhe tha: “Qoftë i bekuar sot Zoti, që i ka dhënë Davidit një bir të urtë për të mbretëruar mbi këtë popull të madh”.⁸ Pastaj Hiram dërgoi t’i thotë Salomonit: “E shqyrtova me kujdes mesazhin që më çove. Unë do të bëj të gjitha ato që dëshiron ti lidhur me lëndën e kedrit dhe të qiparisit.⁹ Shërbëtorët e mi do t’i sjellin nga Libani deri në det dhe do t’i transportojnë që andej me trap deri në vendin që ti do të më tregosh; pastaj do t’i shkarkojnë atje dhe ti do t’i çosh tutje. Si shpërblim, ti do të plotësosh dëshirën time, duke furnizuar me ushqime shtëpinë time”.¹⁰ Kështu Hiram i furnizoi Salomonin me tërë lëndën e kedrit dhe të qiparisit që ai kishte nevojë.¹¹ Salomoni nga ana e tij e furnizoi Hiramit me njëzet mijë kore gruri për të mbajtur shtëpinë e tij dhe njëzet kore vaj të pastër ulliri; Salomoni i jepte Hiramit çdo vit tërë këto gjëra.¹² Zoti i dha dituri Salomonit, ashtu siç ia kishte premtuar; kështu mbretëroi paqja midis Hiramit dhe Salomonit, dhe të dy bënë aleancë.¹³ Mbreti Salomon rekrutoi njerëz për punë të detyruar në tërë Izraelin, dhe ata që u caktuan për punë të detyruar ishin tridhjetë mijë njerëz.¹⁴ I dërgonte me turne në Liban nga dhjetë mijë në muaj; kalonin një muaj në Liban dhe dy muaj në shtëpitë e tyre; Adoniram ishte drejtuesi i punimeve të detyruara.¹⁵ Salomoni kishte gjithashtu shtatëdhjetë mijë njerëz që transportonin ngarkesa dhe tetëdhjetë mijë gurgdhëndës në male,¹⁶ pa llogaritur tremijë e treqind përgjegjës të caktuar nga Salomoni për veprimtaritë e ndryshme dhe për të mbikëqyrur personat e caktuar në punimet.¹⁷ Mbreti urdhëroi të nxirreshin gurë të mëdhenj, gurë me vlerë dhe gurë katërkëndësh për të bërë themelet e tempullit.¹⁸ Kështu punëtorët e Salomonit dhe punëtorët e Hiramit dhe Giblejtë nxorën gurët, dhe përgatitën lëndën e drurit dhe gurët për ndërtimin e tempullit.

6¹ Në vitin katërqind e tetëdhjetë mbas daljes së bijve të Izraelit nga vendi i Egjiptit, në vitin e katërt të mbretërimit të tij mbi Izrael, në muajin e Zivit, që është muaji i dytë, Salomoni Dilloi të ndërtojë shtëpinë e

Zotit. ²Tempulli që ndërtoi mbreti Salomon për Zotin ishte gjashtëdhjetë kubitë i gjatë, njëzet i gjerë dhe tridhjetë i lartë. ³Portiku përpara tempullit ishte njëzet kubitë i gjatë, i barabartë, pra, me gjerësinë e tempullit, dhe gjerësia e tij shtrihej dhjetë kubitë nga fasada e tempullit. ⁴Në tempull vuri dritare me hekura. ⁵Pranë murit të tempullit ai ndërtoi dhoma që rrethonin tërë murin e tempullit, si vendin e shenjtë ashtu dhe vendin shumë të shenjtë; kështu ai bëri dhoma anësore rreth e qark. ⁶Dhomat e katit të parë ishin të gjera pesë kubitë, ato të katit të mesëm gjashtë kubitë dhe ato të katit të tretë shtatë kubitë; në fakt ai kishte ndërtuar dalje rreth e rrotull mureve të tempullit, në mënyrë që trarët e mbështetjes të mos futeshin në muret e tempullit. ⁷Për ndërtimin e tempullit u përdorën gurë që ishin latuar në gurore; kështu gjatë ndërtimit të tempullit nuk u dëgjua zhurma e çekiçit, e sëpatës ose e ndonjë vegje tjetër prej hekuri. ⁸Hyrja e katit të parë gjendej në krahun e djathtë të tempullit; kështu me anë të një shkalle në trajtë spirale hipje në katin e mesëm, dhe nga kati i mesëm në të tretin. ⁹Mbasi përfundoi ndërtimin e tempullit, Salomoni e mbuloi me trarë dhe me dërrasa kedri. ¹⁰Ndërtoi katet anësore me dhoma rreth e qark tempullit, secili i lartë pesë kubitë, dhe i lidhi me tempullin me trarë kedri. ¹¹Fjala e Zotit iu drejtua Salomonit, duke i thënë: ¹²“Për këtë tempull që po më ndërton, në qoftë se ti u përmbahesh statuteve të mia, zbaton në praktikë dekretet e mia dhe u bind të gjitha urdhërimeve të mia duke ecur në to unë do të përmbush me ty premtimin që i dhashë Davidit, atit tënd: ¹³do të banoj në mes të bijve të Izraelit dhe nuk do ta braktis popullin tim të Izraelit”. ¹⁴Kështu Salomoni ndërtoi tempullin dhe e përfundoi. ¹⁵Pastaj ndërtoi muret ndarës të tempullit me dërrasa të kedrit; dhe nga dyshemeja e tempullit deri në tavan e veshi nga brenda me dru; pastaj e mbuloi dyshemenë e tempullit me dërrasa qiparisi. ¹⁶Veshi gjithashtu me dërrasa kedri një hapësirë prej njëzet kubitësh në fund të tempullit, nga dyshemeja deri në tavan; dhe këtë hapësirë të brendshme e rezervoi si shenjtërore, si një vend shumë të shenjtë. ¹⁷Shtëpia, domethënë tempulli, përpara vendit shumë të shenjtë ishte e gjatë dyzet kubitë. ¹⁸Pjesa e brendshme e tempullit ishte prej kedri të gdhendur me sfera dhe me lule të çelura; çdo gjë ishte prej kedri dhe nuk dukej asnjë gur. ¹⁹Salomoni e përgatiti vendin shumë të shenjtë në pjesën e brendshme të tempullit, për të vënë aty arkën e besëlidhjes të Zotit. ²⁰Vendi shumë i shenjtë ishte njëzet kubitë i gjatë, njëzet kubitë i gjerë dhe njëzet kubitë i lartë. Salomoni e veshi me ar të kulluar; dhe e veshi altarin me kedër. ²¹Kështu Salomoni e veshi pjesën e brendshme të tempullit me ar të kulluar, shtriu zinxhira ari përpara vendit shumë të shenjtë dhe e veshi me ar. ²²Veshi me ar tërë tempullin deri sa mbaroi së ndërtuari dhe veshi me ar gjithashtu tërë altarin që i takonte vendit shumë të shenjtë. ²³Në pjesën e brendshme të vendit shumë të shenjtë bëri dy kerubinë me dru ulliri, që ishin dhjetë kubitë të lartë. ²⁴Krahu i një kerubini ishte pesë kubitë dhe tjetri ishte gjithashtu pesë kubitë; kishte, pra, dhjetë kubitë nga maja e një krahu deri te maja e tjetrit. ²⁵Edhe kerubini tjetër ishte dhjetë kubitësh; të dy kerubinët kishin po ato përmasa dhe po atë formë.

²⁶ Lartësia e një kerubini ishte dhjetë kubitë po kështu edhe ajo e kerubinit tjetër. ²⁷ Salomoni i vendosi kerubinët në mes të vendit shumë të shenjtë. kerubinët i kishin krahët të hapur; krahu i të parit prekte njërin mur ndarës dhe krahu i të dytit prekte murin tjetër; krahët e tyre të brendshme takoheshin në mes të shtëpisë. ²⁸ Pastaj i veshi me ar kerubinët. ²⁹ Pastaj riprodhoi mbi të gjitha muret ndarës të tempullit, rreth e qark, Dgura në relief kerubinësh, palma dhe lule të çelura, si brenda ashtu dhe jashtë. ³⁰ Pastaj veshi me ar dyshe-menë e tempullit, si nga brenda ashtu dhe nga jashtë. ³¹ Për të hyrë në vendin tepër të shenjtë bëri një portë me dy kanate me dru ulliri; arkitravi dhe shtalkat zinin një të katërtën e murit. ³² Të dy kanatet ishin me dru ulliri. Mbi to gdhendi Dgura kerubinësh, palma dhe lulesh të çelura, i veshi me ar duke e shtrirë arin mbi kerubinët dhe mbi palmash. ³³ Për portën e tempullit bëri gjithashtu shtalka me dru ulliri, që zinin një të katërtën e gjerësisë së murit, ³⁴ dhe dy kanate me dru qiparisi; çdo kanat përbëhej nga dy pjesë që hapeshin dhe mbylleshin. ³⁵ Mbi to gdhendi kerubinë, palma dhe lule të çelura dhe i veshi me ar, që e shtriu me saktësi mbi skulpturat. ³⁶ Pastaj ndërtoi oborrin e brendshëm me tri radhë gurësh katërkëndësh dhe një radhë trarësh kedri. ³⁷ Vitin e katërt, në muajin e Zivit, u hodhën themelet e shtëpisë të Zotit; ³⁸ vitin e njëmbëdhjetë, në muajin e Bulit, që është muaji i tetë, tempulli u mbarua në të gjitha pjesët e tij, sipas vizatimeve të dhëna. Kështu Salomonit iu deshën shtatë vjet për ta ndërtuar.

7 ¹ Por Salomonit iu deshën trembëdhjetë vjet për të ndërtuar shtëpinë e tij; kështu ai përfundoi tërë shtëpinë e tij. ² Ai ndërtoi shtëpinë e “Pyllit të Libanit”, e gjatë njëqind kubitë, e gjerë pesëdhjetë e lartë tridhjetë; ajo mbështetej mbi katër radhë shtyllash kedri, mbi të cilat mbështeteshin trarët e kedrit. ³ Një tavan prej kedri mbulonte dhomat që mbështeteshin mbi shtyllat, dhe që ishin gjithashtu dyzet e pesë, pesëmbëdhjetë për çdo radhë. ⁴ Kishte tri radhë dritarësh, të kundërvëna njëra me tjetrën në tri plane të ndryshme. ⁵ Të gjitha portat me shtalkat e tyre dhe arkitrarët e tyre ishin katërkëndëshe dhe dritaret i kundërviheshin njëra tjetrës në tre plane të ndryshme. ⁶ Ai ndërtoi edhe portikun e shtyllave, i gjatë pesëdhjetë kubitë dhe i gjerë tridhjetë; në pjesën e përparme kishte një hajat, me shtylla dhe që ishte i mbuluar me çati. ⁷ Pastaj ndërtoi portikun e fronit ku admnistronte drejtësia, i quajtur “Portiku i gjykimit”; dhe e mbuloi me kedër nga dyshe-meja në tavan. ⁸ Shtëpia ku ai banonte, e ndërtuar në të njëjtën mënyrë, kishte përkundrazi një oborr tjetër në pjesën e brendshme të portikut. Salomoni bëri gjithashtu një shtëpi me një portik të ngjashëm me këtë për bijën e Faraonit, që kishte marrë për grua. ⁹ Të gjitha ndërtimet ishin me gurë të zgjedhur, të prerë sipas masës me sharrë nga brenda dhe nga jashtë nga themelet deri në kornizat, dhe nga jashtë deri në oborrin më të madh. ¹⁰ Edhe themelet ishin me gurë të zgjedhur, me gurë të mëdhenj, disa dhjetë kubitësh dhe të tjerë tetë kubitësh. ¹¹ Mbi to kishte gurë të zgjedhur, të prerë me masë, dhe dru kedri. ¹² Oborri i madh kishte rreth e qark tri radhë gurësh të latuar dhe një radhë trarësh prej kedri, ashtu si oborri i brendshëm i shtëpisë të

Zotit dhe si portiku i tempullit. ¹³ Mbreti Salomon solli nga Tiro Hiram, ¹⁴ birin e një të veje nga Dsi i Neftalit; i ati ishte nga Tiro dhe punonte bronzin; ishte tërë dituri, zgjuarsi dhe shkathtësi për të kryer çdo punim bronzi. Ai vajti te mbreti Salomon dhe kreu të gjitha punimet që i caktuan. ¹⁵ Derdhi dy shtylla prej bronzi. Secila kishte një lartësi prej tetëmbëdhjetë kubitësh dhe një rreth prej dymbëdhjetë kubitësh. ¹⁶ Bëri edhe dy kapitele prej bronzi të derdhur për t'i vënë në majë të shtyllave; një kapitel ishte i lartë pesë kubitë dhe pesë kubitë ishte gjithashtu lartësia e kapitelit të dytë. ¹⁷ Pastaj bëri një rrjetëz me kurora në formë të zinxhirësh për kapitelet që ishin në majë të shtyllave, shtatë për një kapitel dhe shtatë për kapitelet tjetër. ¹⁸ Kështu bëri shtyllat e dy radhëve të shegës rreth e qark rrjetëzës, për të mbuluar kapitelet që ishin në majën e shtyllave; bëri të njëjtën gjë për secilin nga kapitelet. ¹⁹ Kapitelet që ishin në majë të shtyllave në portik kishin formën e zambakut dhe qenë katër kubitësh. ²⁰ Përveç kësaj mbi kapitelet në majë të të dy kolonave, mbi pjesën e mysët afër rrjetëzës, kishte dyqind shegë të vëna me radhë rreth e qark. ²¹ Pastaj vendosi shtyllat në portikun e tempullit; vendosi shtyllën në të djathtë dhe e quajti Jakin, pastaj vendosi shtyllën në të majtë dhe e quajti Boaz. ²² Në majë të shtyllave kishte një punim në formë zambaku. Kështu mbaroi punimi i shtyllave. ²³ Pastaj bëri detin me metal të shkrirë, në formë rrethore, që nga një buzë në buzën tjetër kishte një gjatësi prej dhjetë kubitësh; lartësia e tij ishte pesë kubitë dhe rrethi ishte tridhjetë kubitë. ²⁴ Nën buzë dhe rreth e qark detit kishte kolokuintide zbukuruese, dhjetë në çdo kubit; kolokuintidet zbukuruese ishin vendosur në dy radhë dhe ishin bërë me derdhje. ²⁵ Deti mbështetej mbi dymbëdhjetë qe, prej të cilëve tre shikonin nga veriu, tre nga perëndimi, tre nga jugu dhe tre nga lindja; deti ishte vënë mbi ta dhe pjesët e tyre të prapme ishin të kthyer nga brenda. ²⁶ Ai kishte trashësinë e një pëllëmbë; buza e tij ishte si buza e një kupe, si lulja e një zambaku: ai përmbante dy mijë bate. ²⁷ Bëri gjithashtu dhjetë qerrëza prej bronzi, secila e gjatë katër kubitë, e gjerë katër kubitë dhe e lartë tre kubitë, ²⁸ qerrëzat ishin ndërtuar si vijon: kishin panele anësore dhe këto mbylleshin me anë të kornizave. ²⁹ Mbi panelet, që ishin midis kornizave, ishin përfytyruar luanë, qe dhe kerubinë. Mbi kornizat mbështetej një piedestal, ndërsa sipër dhe poshtë luanëve dhe qeve kishte kurora në formë vargësh zbukurues. ³⁰ Çdo qerre e vogël kishte katër rrota prej bronzi me boshtet gjithashtu prej bronzi; katër këmbët e tyre kishin disa spaleta poshtë vazos, dhe spaletat ishin bërë me derdhje, me kurora në anët e secilës prej tyre. ³¹ Hapja e saj, në pjesën e brendshme të kurorës dhe në pjesën e saj të lartë, ishte e rrumbullakët; ishte e thellë një kubit, kishte formën e një piedestali dhe një diametër prej një kubit e gjysmë; edhe rreth hapjes kishte skulptura, por panelet ishin katrorë dhe jo të rrumbullakët. ³² Katër rrotat ishin nën panelet dhe boshtet e rrotave ishin ڊksuar në bazë. Lartësia e çdo rrote ishte një kubit e gjysmë. ³³ Punimi i rrotave ishte si ai i një qerreje. Boshtet, rrathët, rrezet dhe bucelat ishin të gjitha prej bronzi të derdhur. ³⁴ Në të katër qoshet e çdo qerreje kishte katër spaleta, që përbënin

një të tërë me vetë qerren. ³⁵ Në majë të qerres kishte një mbajtëse të rumbullakët, e cila ishte gjysmë kubit e lartë; dhe në majë të qerres, kornizat dhe panelet e saj përbënin një tërësi me të. ³⁶ Mbi sipërfaqen e kornizave dhe të paneleve të saj, Hiram i gdhendi kerubinë, luanë dhe palma, sipas hapësirave të lira, dhe kurora rreth e qark. ³⁷ Kështu ai veproi me të dhjetë qerret, që u derdhën të gjitha njëllor me po ato madhësi dhe po atë formë. ³⁸ Pastaj përgatiti dhjetë enë prej bronzi, secila prej tyre përmbante dyzet bate dhe ishte katër kubitësh; dhe çdo enë mbështetej mbi njëren nga dhjetë qerret. ³⁹ Ai i vendosi qerret pesë nga ana e djathtë e tempullit dhe pesë nga ana e majtë e tij, dhe e vuri detin në krahun e djathtë të tempullit, nga ana jug-lindore. ⁴⁰ Hiram i bëri enët, lopatëzat dhe kupat. Kështu Hiram i përfundoi çdo punë që duhet të bënte për mbretin Salomon në shtëpinë e Zotit: ⁴¹ dy shtylla, dy kapitele me vazo në majë të shtyllave, dy rrjetëza për të mbuluar dy kapitele me vazo në majë të shtyllave, ⁴² katërqind shegë për dy rrjetëzat (dy radhë shegësh për çdo rrjetëz për të mbuluar dy kapitelet me vazo në majë të shtyllave), ⁴³ dhjetë qerrëza, dhjetë enë mbi qerret, ⁴⁴ deti, një i vetëm, dhe dymbëdhjetë qe poshtë detit, ⁴⁵ vazot, lopatëzat, enët. Të gjitha këto vegla, që Salomoni vuri Hiramit t'i bëjë për shtëpinë e Zotit, ishin prej bronzi të lëmuar. ⁴⁶ Mbreti i shkriu në fushën e Jordanit në një tokë argjilore, midis Sukothit dhe Tsarethanit. ⁴⁷ Salomoni nuk u kujdes t'i peshojë tërë këto vegla, sepse ishin shumë; pesha e bronzit nuk u përcaktua. ⁴⁸ Salomoni bëri që të prodhohen tërë orenditë e shtëpisë të Zotit: altari prej ari, tryeza prej ari mbi të cilën viheshin bukët e paraqitjes; ⁴⁹ shandanët prej ari të kulluar, pesë në të djathtë dhe pesë në të majtë përpara vendit shumë të shenjtë, me lulet, me llambat dhe me gërshërët prej ari; ⁵⁰ kupat, thikat, vazot e mëdha, lugët dhe mangallët prej ari të kulluar; dhe menteshat prej ari të portave të shtëpisë së brendshme (domethënë të vendit shumë të shenjtë) dhe portat në hyrje të vetë tempullit. ⁵¹ Kështu përfundoi tërë puna që mbreti Salomon kishte bërë për shtëpinë e Zotit. Pastaj Salomoni solli argjendin, arin dhe veglat, të cilat i kishte shenjtëruar Davidi, ati i tij, dhe i vendosi në thesaret e shtëpisë të Zotit.

8 ¹ Atëherë Salomoni mbledhi në prani të tij në Jeruzalem pleqtë e Izraelit dhe tërë krerët e Dseve, prijësit e familjeve të Izraelit, për të çuar arkën e besëlidhjes të Zotit në qytetin e Davidit, domethënë në Sion. ² Tërë burrat e Izraelit u mbledhën rreth e qark mbretit Salomon për festën në muajin e Ethanim, që është muaji i shtatë. ³ Kështu tërë pleqtë e Izraelit erdhën dhe priftërinjtë morën arkën; ⁴ dhe çuan lart arkën e Zotit, çadrën e mbledhjeve dhe tërë orenditë e shenjta që ishin në çadër. Priftërinjtë dhe Levitët i mbartën këto gjëra. ⁵ Mbreti Salomon dhe tërë asambleja e Izraelit, e mbledhur rreth tij, u mbledhën bashkë me të përpara arkës dhe Dijuan një numër aq të madh delesh dhe qesh, që nuk mund të numëroheshin as të llogariteshin. ⁶ Pastaj priftërinjtë e çuan arkën e besëlidhjes të Zotit në vendin e saj, në shenjtëroren e tempullit, në vendin shumë të shenjtë, nën krahët e kerubinëve. ⁷ Në fakt kerubinët i shtrinin krahët e tyre mbi vendin e arkës dhe mbulonin nga lart arkën dhe

shufrat e saj.⁸ Shufrat ishin aq të gjata sa që skajet e tyre dukeshin nga vendi i shenjtë, përpara shenjtërores, por nuk dukeshin nga jashtë. Ato kanë mbetur atje deri në ditën e sotme.⁹ Në arkë nuk kishte asgjë tjetër veç dy pllakave prej guri që Moisiu kishte depozituar në malin Horeb, kur Zoti bëri një besëlidhje me bijtë e Izraelit, pas daljes së tyre nga vendi i Egjiptit.¹⁰ Por ndodhi që, ndërsa priftërinjtë po dilnin nga vendi i shenjtë, reja e mbushi shtëpinë e Zotit,¹¹ dhe priftërinjtë nuk mundën të qëndrojnë për të shërbyer për shkak të resë, sepse ladvia e Zotit mbushte shtëpinë e tij.¹² Atëherë Salomoni tha: “Zoti ka thënë se do të banojë në një re të dendur.¹³ Unë kam ndërtuar për ty një shtëpi madhështore, një vend ku ti do të banosh për gjithnjë”.¹⁴ Pastaj mbreti u kthye dhe bekoi tërë asamblenë e Izraelit, ndërsa tërë asambleja e Izraelit rrinte në këmbë.¹⁵ Dhe tha: “I bekuar qoftë Zoti, Perëndia i Izraelit, që i ka premtuar me gojën e tij atit tim David dhe që e ka mbajtur premtimin e dhënë me anë të fuqisë së tij, duke thënë: ¹⁶“Nga dita që nxora popullin tim të Izraelit nga Egjipti, unë nuk kam zgjedhur asnjë qytet midis tërë Dseve të Izraelit për të ndërtuar një shtëpi, ku emri im të qëndronte, por kam zgjedhur Davidin që të mbretërojë mbi popullin tim të Izraelit”.¹⁷ Por Davidi, ati im, e kishte në zemër të ndërtonte një shtëpi në emër të Zotit, Perëndisë të Izraelit;¹⁸ por Zoti i tha Davidit, atit tim: “Ti ke pasur në zemër të ndërtosh një shtëpi në emrin tim, dhe bëre mirë të kesh një gjë të tillë në zemër;¹⁹ por nuk do të jesh ti që do të ndërtosh tempullin, do të jetë përkundrazi biri yt që do të dalë nga barku yt; do të jetë ai që do të ndërtojë tempullin në emrin tim”.²⁰ Kështu Zoti e mbajti fjalën që kishte thënë; dhe unë zura vendin e Davidit, atit tim, u ula mbi fronin e Izraelit, ashtu si kishte thënë Zoti, dhe ndërtova tempullin në emër të Zotit, Perëndisë të Izraelit.²¹ Atje kam përgatitur një vend për arkën, në të cilën ndodhet besëlidhja e Zotit, që ai lidhi me etërit tanë kur i nxori nga vendi i Egjiptit”.²² Pastaj Salomoni u vendos para altarit të Zotit, përballë tërë asamblesë së Izraelit, shtriu duart në drejtim të qiellit²³ dhe tha: “O Zot, Perëndia i Izraelit, nuk ka asnjë Perëndi të ngjashëm me ty as atje lart në qiell, as këtu poshtë në tokë! Ti e ruan besëlidhjen dhe tregohesh shpirtmadh me shërbëtorët e tu që ecin para teje me gjithë zemër.²⁴ Ndaj shërbëtorit tënd David, atit tim, ti mbajte atë që i kishe premtuar; po, sot ke kryer me dorën tënde atë që kishe premtuar me gojën tënde.²⁵ Tani, pra, o Zot, Perëndi i Izraelit, mbaje premtimin që i kishe bërë Davidit, atit tim, duke thënë: “Ty nuk do të të mungojë asnjëri nga ata që ulen para teje mbi fronin e Izraelit, nëqoftëse bijtë e tu të kenë kujdes sjelljen e tyre dhe të ecin para meje si ke ecur ti”.²⁶ Prandaj të lutem tani, o Perëndi i Izraelit, të plotësosh fjalën që i ke thënë shërbëtorit tënd David, atit tim!²⁷ Po a është e vërtetë që Perëndia banon mbi tokë? Ja, qiejt dhe qiejt e qiejve nuk mund të të nxënë dhe aq më pak ky tempull që kam ndërtuar!²⁸ Megjithatë o Zot, Perëndia im, dëgjo me vëmendje lutjen e shërbëtorit tënde dhe kërkesën e tij, duke dëgjuar thirrjen dhe lutjen që shërbëtori yt lartonte sot para teje.²⁹ Sytë e tu u drejtofshin natë e ditë në këtë tempull, drejt vendit për të cilin ke thënë: “Aty do të jetë emri im”, për të dëgjuar lutjen që shërbëtori

yt do të të bëjë duke t'u drejtuar nga ky vend. ³⁰ Dëgjo lutjen e shërbëtorit tënd dhe të popullit tënd të Izraelit kur do të të luten duke t'u drejtuar nga ky vend. Dëgjo nga vendi ku ti banon në qiejt; dëgjo dhe fal. ³¹ Në qoftë se dikush mëkaton kundër të afërmit të tij dhe, duke qenë i detyruar të betohet, vjen të betohet para altarit tënd në këtë tempull, ³² ti dëgjoje nga qielli, ndërhy dhe gjyko shërbëtorët e tu; dëno fajtorin, duke bërë që të bjerë mbi kokën e tij sjellja e tij dhe shpalle të drejtë të pafajshmin duke i dhënë atë që i takon sipas së drejtës së tij. ³³ Kur populli yt i Izraelit do të mundet para armikut sepse ka mëkatuar kundër teje, në rast se kthehet te ti dhe lavdëron emrin tënd, në rast se të lutet dhe të stërlutet në këtë tempull, ³⁴ ti dëgjoje nga qielli dhe fale mëkatin e popullit tënd të Izraelit, dhe ktheje në vendin që u ke dhënë etërve të tyre. ³⁵ Kur qielli do të mbyllet dhe nuk do të ketë më shi sepse kanë mëkatuar kundër teje, në qoftë se luten duke t'u drejtuar nga ky vend, në qoftë se lavdërojnë emrin tënd dhe heqin dorë nga mëkati i tyre sepse i ke dëshpëruar shumë, ³⁶ ti dëgjoje nga qielli, fale mëkatin e shërbëtorëve të tu dhe të popullit tënd të Izraelit, duke u treguar rrugën e mirë nëpër të cilën duhet të ecin, dhe dërgo shiun mbi tokën që i ke dhënë si trashëgimi popullit tënd. ³⁷ Kur vendi të preket nga zia e bukës ose murtaja, nga ndryshku apo nga bloza, nga një dyndje karkalecash dhe krimbash, kur armiku ta rrethojë popullin tënd në vendin e qyteteve të tua, kur të pëllcasë një fatkeqësi apo një epidemi çfarëdo, ³⁸ çdo lutje, çdo kërkesë që do të të drejtohet nga çfarëdo personi apo nga tërë populli yt i Izraelit, kur secili të ketë pranuar plagën e zemrës së tij dhe të ketë shtrirë duart në drejtim të këtij tempulli, ³⁹ ti dëgjoje nga qielli, nga vendbanimi yt, dhe fal, ndërhy dhe jepi secilit sipas sjelljes së tij, ti që njeh zemrën e secilit; (në të vërtetë vetëm ti ua njeh zemrën gjithë bijve të njerëzve), ⁴⁰ me qëllim që ata të kenë frikë prej teje tërë kohën që do të jetojnë në vendin që u ke dhënë etërve tanë. ⁴¹ Edhe i huaji, që nuk i përket popullit tënd të Izraelit, kur të vijë nga një vend i largët për shkak të emrit tënd, ⁴² (sepse do të dëgjohet të Ditët për emrin tënd të madh, për dorën tënde të fuqishme dhe për kraahun tënd të shtrirë) kur të vijë të të lutet duke t'u drejtuar nga ky tempull, ⁴³ ti dëgjoje nga qielli, nga vendbanimi yt, dhe jepi të huajit tërë ato që kërkon, me qëllim që tërë popujt e dheut të njohin emrin tënd dhe kështu të kenë frikë prej teje, ashtu siç bën populli yt i Izraelit, dhe të dinë që emri yt përmendet në këtë tempull që kam ndërtuar. ⁴⁴ Kur populli yt të dalë në luftë kundër armikut të tij, duke ndjekur rrugën që i tregove, në rast se i luten Zotit dhe duke iu drejtuar qytetit të zgjedhur prej teje dhe tempullit që ndërtova në emrin tënd, ⁴⁵ dëgjoje nga qielli lutjen dhe kërkesën e tyre dhe përkrahe çështjen e tyre. ⁴⁶ Kur të mëkatojnë kundër teje (sepse nuk ka njeri që nuk mëkaton) dhe ti, i zemëruar me ta, do t'i braktisësh në dorë të armikut dhe ai do t'i shpërngulë në vendin e tij, afër apo larg, ⁴⁷ në rast se në vendin ku janë shpërngulur vijnë në vete, në rast se kthehen te ti dhe të luten nga vendi ku i kanë prurë si robër dhe thonë: “Kemi mëkatuar, kemi vepruar në mënyrë të padrejtë, kemi bërë të keqen”, ⁴⁸ në rast se kthehen nga ana jote me gjithë zemër dhe me gjithë shpirt në vendin e armiqve që

i kanë shpërngulur dhe të luten duke u kthyer nga vendi që ti u ke dhënë etërve të tyre, nga qyteti që ti ke zgjedhur dhe nga tempulli që unë kam ndërtuar në emrin tënd, ⁴⁹ti dëgjo nga qielli, nga vendbanimi yt, lutjen dhe kërkesën e tyre dhe përkrahe çështjen e tyre, ⁵⁰dhe fale popullin tënd që ka mëkatuar kundër teje për të gjitha shkeljet që ka bërë kundër teje dhe bëj që të gjejnë mëshirë pranë atyre që i kanë shpërngulur, me qëllim që këta të fundit të tregohen të mëshirshëm me ta, ⁵¹(sepse ata janë populli yt dhe trashëgimia jote, ata që nxore nga Egjipti, nga një furrë hekuri). ⁵²Mbaji sytë e hapur ndaj lutjes së shërbëtorit tënd dhe lutjes së popullit tënd të Izraelit, në mënyrë që të plotësosh tërësisht gjithë ato që të kërkojnë, ⁵³sepse ti i ke veçuar nga të gjithë popujt e tokës që të jenë trashëgimia jote, sipas atyre që ke shpallur me anë të shërbëtorit tënd Moisi, ku nxore nga Egjipti etërit tanë, o Zot, o Zot!”. ⁵⁴Kur Salomoni mbaroi së drejtuari Zotit tërë këtë lutje dhe kërkesë, ai u ngrit para altarit të Zotit ku ishte gjunjëzuar me duart e shtrira në drejtim të qiellit. ⁵⁵Pastaj u ngrit dhe bekoj tërë asamblenë e Izraelit me zë të lartë, duke thënë: ⁵⁶“I bekuar qoftë Zoti, që i dha paqe popullit të Izraelit, sipas gjithë atyre premtimeve që kishte bërë; as edhe një fjalë e vetme nuk mbeti pa u zbatuar nga të gjitha premtimet e bëra prej tij me anë të shërbëtorit të tij Moisi. ⁵⁷Zoti, Perëndia ynë, qoftë me ne ashtu siç ka qenë me etërit tanë; mos na lëntë dhe mos na braktisë, ⁵⁸por t’i kthejë zemrat tona nga ai, me qëllim që ne të ecim në të gjitha rrugët e tij dhe t’u bindeni urdhërimet e tij, statutet e tij dhe dekretet e tij që u ka parashtruar etërve tanë. ⁵⁹Këto fjalë, që i kam drejtuar si lutje Zotit, mbetshin pranë Zotit, Perëndisë tonë, ditë e natë, me qëllim që Ai të përkrahë çështjen e shërbëtorit të tij dhe çështjen e popullit të tij, sipas nevojës së përditshme, ⁶⁰me qëllim që tërë popujt e dheut të pranojnë që Zoti është Perëndia dhe nuk ka asnjë tjetër veç tij. ⁶¹Le të jetë, pra, zemra juaj e dhënë plotësisht Zotit, Perëndisë tonë, për të ndjekur statutet e tij dhe për të respektuar urdhërimet e tij, si po bëni sot!”. ⁶²Pastaj mbreti dhe tërë Izraeli bashkë me të ofruan Dijime përpara Zotit. ⁶³Salomoni Dijoi si Dijim falënderimi, që ai i ofroi Zotit, njëzet e dy mijë lopë dhe njëqind e njëzet mijë dele. Kështu mbreti dhe tërë bijtë e Izraelit ia kushtuan shtëpinë e Zotit. ⁶⁴Po atë ditë mbreti shenjtëroi pjesën qendrore të oborrit, që ndodhet përpara shtëpisë të Zotit; në fakt atje ai ofroi olokauste, blatimet ushqimore dhe dhjamin e Dijimeve të falënderimit, sepse altari prej bronzi, që ndodhet përpara Zotit, ishte tepër i vogël për të nxënë olokaustet, blatimet e ushqimit dhe dhjamin e Dijimeve të falënderimit. ⁶⁵Në atë kohë Salomoni kremtoi një festë përpara Zotit, Perëndisë tonë, dhe tërë Izraeli qe bashkë me të. Me të u bashkua një kuvend i madh njerëzish, të ardhur nga rrethet e Hamathit deri në përruan e Egjiptit, për shtatë ditë dhe për shtatë ditë të tjera, gjithsej për katërmëdhjetë ditë. ⁶⁶Ditën e tetë ai e shpërndau popullin, dhe ata që ishin mbledhur e bekuan mbretin dhe u kthyen në çadrat e tyre të gëzuar dhe me zemër të kënaqur për tëtë të mirat që Zoti u kishte bërë shërbëtorit të tij David dhe Izraelit, popullit të tij.

9¹ Mbas përfundimit nga ana e Salomonit të ndërtimit të shtëpisë të Zotit, të pallatit mbretëror dhe të gjitha gjërave që Salomoni dëshironte dhe kishte ndërmend të bënte, ² Zoti iu shfaq një herë të dytë Salomonit, ashtu siç i qe shfaqur në Gabaon, ³ dhe Zoti i tha: “Unë e përmbusha lutjen tënde dhe kërkesën që bëre para meje; kam shenjtëruar këtë tempull që ti ke ndërtuar për t’i vënë emrin tim për gjithnjë; aty do të jenë për gjithnjë sytë dhe zemra ime. ⁴ Sa për ty, në qoftë se do të ecësh para meje ashtu si ka ecur Davidi, ati yt, me ndershmëri zemre dhe me drejtësi, duke bërë tërë gjërat që të kam urdhëruar, dhe në rast se do të respektosh statutet dhe dekretet e mia, ⁵ unë do ta bëj të qëndrueshëm fronin e mbretërisë sate mbi Izrael për gjithnjë, ashtu siç ia kisha premtuar Davidit, atit tënd, duke thënë: “Nuk të ka për të munguar kurrë një njeri për t’u ulur mbi fronin e Izraelit”. ⁶ Por në rast se ju ose bijtë tuaj do të largohen nga unë dhe nuk do të zbatoni urdhërimet dhe statutet e mia që kam vënë para jush dhe do të shkoni t’u shërbeni perëndive të tjera dhe të bini përmbys para tyre, ⁷ unë do ta zhduk Izraelin nga faja e vendit që i kam dhënë dhe nuk do të jem i pranishëm në tempullin që kam shenjtëruar në emrin tim; kështu Izraeli do të bëhet gazi dhe tallja e tërë popujve. ⁸ Dhe ky tempull, megjithëse kaq i madhërishëm, do të jetë një vend i shkretë; kushdo që do t’i kalojë afër do të mbetet i habitur dhe do të fërsëllejë, dhe ka për të thënë: “Pse Zoti e ka trajtuar kështu këtë vend dhe këtë tempull?”. ⁹ Atëherë do t’i përgjigjen: “Sepse kanë braktisur Zotin, Perëndinë e tyre, që i nxori etërit e tyre nga vendi i Egjiptit dhe janë dhënë pas perëndive të tjera, janë përkulur para tyre dhe u kanë shërbyer; për këtë arsye Zoti ka sjellë mbi ta tërë këtë fatkeqësi”. ¹⁰ Njëzet vjet pasi Salomoni kishte ndërtuar dy ndërtesat, shtëpinë e Zotit dhe pallatin mbretëror, ¹¹ (Hirami, mbret i Tiros, e kishte furnizuar Salomonin me gjithë drurin e kedrit dhe të qiparisit dhe me arin që dëshironte), mbreti Salomon i dha Hiramit njëzet qytete në vendin e Galilesë. ¹² Hirami erdhi nga Tiro për të parë qytetet që i kishte dhënë Salomoni, por nuk i pëlqyen; ¹³ dhe tha: “Ç’qytete janë këto që më ke dhënë, o vëllai im?”. Dhe i quajti “vendi i Kabulit”, emër që përdoret edhe sot e kësaj dite. ¹⁴ Pastaj Hirami i dërgoi mbretit njëqind e njëzet talente ari. ¹⁵ Ky është raporti i punës së detyruar që mbreti Salomon rekrutoi për të ndërtuar shtëpinë e Zotit, shtëpinë e tij, Milon, muret e Jeruzalemit, Hatsorin, Megidon dhe Gezerin. ¹⁶ (Faraoni, mbret i Egjiptit, kishte dalë dhe kishte pushtuar Gezerin, i kishte vënë Dakën dhe kishte vrarë Kananejtë që banonin në qytete; pastaj ia kishte dhënë si prikë vajzës së tij, bashkëshortes së Salomonit). ¹⁷ Pastaj Salomoni rindërtoi Gezerin, Beth-Horonin e poshtëm, ¹⁸ Baalathin dhe Tadmorin në pjesën e shkretë të vendit, ¹⁹ të gjitha qytetet e furnizimit që i përkasin Salomonit, qytetet për qerret e tij, qytetet për kalorësit e tij, të gjitha atë që i pëlqyen Salomonit të ndërtojë në Jeruzalem, në Liban dhe në tërë vendin ku sundonte. ²⁰ Tërë njerëzit që mbetën nga Amorejtë, Hitejtë, Perezejtë, Hivejtë dhe Jebusejtë, që nuk ishin bij të Izraelit, ²¹ domethënë pasardhësit e tyre që kishin mbetur pas tyre në vend dhe që Izraelitët nuk kishin arritur t’i shfarosnin, Salomoni i rekrutoi për punë të

detyruar deri në ditën e sotme. ²² Por nga bijtë e Izraelit, Salomoni nuk përdori asnjë për punë të detyruar; ata ishin përkundrazi luftëtarët e tij, shërbëtorët e tij, ministrat e tij, princat e tij, kapedanët e tij, komandantët e qerreve dhe e kalorësve të tij. ²³ Shefat e nëpunësve që drejtonin punimet e Salmonit ishin pesëqind e pesëdhjetë veta; ata mbikqyrnin njerëzit që kryenin punimet. ²⁴ Mbas kalimit të vajzës së Faraonit nga qyteti i Davidit në shtëpinë që Salomoni i kishte ndërtuar, ky u mor me ndërtimin e Milos. ²⁵ Tri herë në vit Salomoni ofronte olokauste dhe *Dijime* falënderimi mbi altarin që kishte ndërtuar për Zotin dhe digjte temjan mbi altarin që ndodhej para Zotit. Kështu e mbaroi tempullin. ²⁶ Mbreti Salomon ndërtoi edhe një *Dotë* në Etsion-Geber, në afërsi të Elathit, mbi bregun e Detit të Kuq, në vendin e Edomit. ²⁷ Hirami dërgoi mbi anijet e *Dotës* shërbëtorët e tij, marinarë që e njihnin detin, me qëllim që të punonin me shërbëtorët e Salomonit. ²⁸ Ata shkuan në ODr, ku morën katërqind e njëzet talente ari dhe ia sollën Salomonit.

10 ¹ Kur mbretëresha e Shebës dëgjoji të *Ditet* për diturinë e Salomonit për shkak të emrit të Zotit, erdhi ta vërë në provë me anë pyetjesh të vështira. ² Ajo arriti në Jeruzalem me një suitë shumë të madhe, me deve të ngarkuara me aroma dhe me një sasi të madhe ari dhe gurësh të çmuara; pastaj shkoi te Salomoni dhe i foli atij për të gjitha gjërat që kishte në zemër. ³ Salomoni iu përgjigj të gjitha pyetjeve të saj, dhe nuk pati asgjë që të ishte e fshehtë për mbretin dhe që ky të mos ishte në gjendje ta shpjegonte. ⁴ Kur mbretëresha e Shebës pa gjithë diturinë e Salomonit, shtëpinë që ai kishte ndërtuar, ⁵ gjellët e tryezës së tij, banesat e shërbëtorëve të tij, shërbimin e kamarierëve të tij dhe rrobat e tyre, kupëmbajtësit e tij dhe olokaustet që ai ofronte në shtëpinë e Zotit, ajo mbeti pa fjalë. ⁶ Pastaj i tha mbretit: “Ishte e vërtetë, pra, ajo që kisha dëgjuar në vendin tim për fjalët e tua dhe diturinë tënde. ⁷ Por nuk u besova këtyre gjërave deri sa nuk erdha vetë dhe nuk i pashë me sytë e mi; e mirë, pra, as gjysmën e tyre nuk më kishin thënë. Dituria dhe begatia jote tejkalojnë famën për të cilën me kishin folur. ⁸ Lum njerëzit e tu, lum shërbëtorët e tu që rrinë gjithnjë përpara teje dhe dëgjojnë diturinë tënde! ⁹ Qoftë i bekuar Zoti, Perëndia yt, që pati mirësinë të të vërë mbi fronin e Izraelit! Për shkak të dashurisë së tij të përjetshme për Izraelin, Zoti të ka vënë mbret për të ushtruar arsyen dhe drejtësinë”. ¹⁰ Pastaj ajo i fali mbretit njëqind e njëzet talente ari dhe një sasi të madhe aromash dhe gurësh të çmuar. Nuk u çuan më aq aroma sa i dha mbretëresha Sheba mbretit Salomon. ¹¹ (Flota e Hiramit që transporon *Dori* nga ODri, solli që andej një sasi të madhe dru santali dhe gurësh të çmuar; ¹² me durin e santalit mbreti bëri mbështetëse për shtëpinë e Perëndisë dhe për pallatin mbretëror si edhe qeste dhe harpa për këngëtarët. Dru santali nuk sollën më dhe nuk është parë më deri më sot). ¹³ Mbreti Salomon i dha mbretëreshës Sheba të gjitha gjërat që ajo i kërkoi; përveç këtyre, Salomoni i dhe asaj shumë gjëra me bujarinë e tij të madhe mbretërore. Pastaj ajo mori përsëri rrugën dhe u kthye në vendin e saj bashkë me shërbëtorët e vet. ¹⁴ Pesha e arit që Salomoni

mernte çdo vit ishte gjashtëqind e gjashtëdhjetë e gjashtë talent ari,¹⁵ përveç atij që vinte nga tregtarët, nga lëvizja e mallrave, nga gjithë mbretërit e Arabisë dhe nga qeveritarët e vendit.¹⁶ Mbreti Salomon dha urdhër të përgatiteshin dyqind mburoja të mëdha me Dori të rrahur, duke përdorur për secilin prej tyre gjashtëqind sikla ari,¹⁷ dhe treqind mburoja prej ari të rrahur, duke përdorur për secilën prej tyre tri mina ari; mbreti i vendosi në pallatin e “Pyllit të Libanit”.¹⁸ Gjithashtu mbreti bëri një fron të madh prej Dldishi të veshur me ar të kulluar.¹⁹ Froni kishte shtatë shkallëza dhe maja e tij ishte e rrumbullakët në pjesën e prapme; kishte dy krahë në anët e karriges dhe pranë dy krahëve rrinin dy luanë.²⁰ Dymbëdhjetë luanë qëndronin në të dy skajet e gjashtë shkallareve. Asnjë gjë e tillë nuk ishte bërë në ndonjë mbretëri.²¹ Të gjitha kupat e pijeve të mbretit Salomon ishin prej ari, dhe të gjitha kupat e pallatit “Pylli i Libanit” ishin prej ari të kulluar. Asnjëra nuk ishte prej argjendi, sepse në kohën e Salomonit argjendi nuk vlente asgjë.²² Në fakt mbreti kishte në det Flotën e Tarshishit bashkë me Dotën e Hiramit; çdo tre vjet Dota e Tarshishit sillte ar, argjend, Dldish, majmunë dhe pallonj.²³ Kështu mbreti Salomon ua kaloi në pasuri dhe dituri tërë mbretërve të tokës.²⁴ Dhe tëtë bota kërkonte praninë e Salomonit për të dëgjuar diturinë që Perëndia kishte vënë në zemrën e tij.²⁵ Dhe secili sillte dhuratën e tij: enë argjendi, enë ari, veshje, armë, aroma, kuaj dhe mushka, një farë sasive çdo vit.²⁶ Salomoni grumbulloi qerre dhe kalorës; ai pati një mijë e katërqind qerre dhe dymbëdhjetë mijë kalorës, që i ndau nëpër qytetet sipas qerreve dhe në Jeruzalem afër tij.²⁷ Përveç kësaj mbreti në Jeruzalem e bëri argjendin të rëndonte si gurët dhe i bëri kedrat të shumtë si Dku egjiptian i fushës.²⁸ Kuajt e Salomonit importoheshin nga Egjipti dhe nga Kue; tregtarët e mbretit shkonin e i merrnin në Kue me një çmim të caktuar.²⁹ Një qerre importohet nga Egjipti për gjashtëqind sikla argjendi dhe një kalë njëqind e pesëdhjetë. Kështu, me anë të këtyre tregtarëve, ua eksportonin gjithë mbretërve të Hitejve dhe mbretërve të Sirisë.

11¹ Por mbreti Salomon, veç bijës së Faraonit, dashuroi shumë gra të huaja, moabite, amonite, idumeje, sidonie dhe hiteje,² që u përkisnin popujve për të cilët Zoti u kishte thënë bijve të Izraelit: “Ju nuk do të lidhni martesë me ta, as ata me ju, sepse ata do ta kthejnë me siguri zemrën tuaj nga perënditë e tyre”. Por Salomoni u bashkua me këto gra nga dashuria.³ Ai pati si bashkëshorte shtatëqind princesha dhe treqind konkubina; dhe bashkëshortet e tij ia çoroditën zemrën.⁴ Kështu, kur Salomoni u plak, bashkëshortet e tij ia kthyen zemrën në drejtim të perëndive të tjera; dhe zemra e tij nuk i përkiste plotësisht Zotit, Perëndisë së tij, ashtu si zemra e Davidit, atit të tij.⁵ Salomoni ndoqi, pra, Ashtorethin, perëndeshën e Sidonëve, dhe Milkomin, të neveritshmin e Amonitëve.⁶ Kështu Salomoni bëri atë që ishtë e keqe në sytë e Zotit dhe nuk e ndoqi tërësisht Zotin, ashtu si kishte bërë i ati David.⁷ Atëherë Salomoni ndërtoi mbi malin përballë Jeruzalemit një vend të lartë për Kemoshin, të neveritshmin e Moabit, dhe për Molekun, të neveritshmin e bijve të Amonit.⁸ Kështu bëri për të gjitha bashkëshortet e huaja të tij që

digjnin temjan dhe u ofronin Dijime perëndive të tyre. ⁹ Prandaj Zoti u zemërua me Solomonin, sepse zemra e tij qe larguar nga Zoti, Perëndia i Izraelit, që i ishte shfaqur dy herë, ¹⁰ dhe lidhur me këtë e kishte urdhëruar të mos shkonte pas perëndive të tjera; por ai nuk respektoi atë që Zoti e kishte urdhëruar. ¹¹ Prandaj Zoti i tha Salomonit: “Me qenë se kë bërë këtë gjë dhe nuk ke respektuar besëlidhjen time dhe statutet e mia që të kisha urdhëruar, unë do të ta heq mbretërinë nga dora dhe do t’ja jap shërbëtorit tënd. ¹² Megjithatë, për dashurinë që ndiej për Davidin, atin tënd, këtë nuk do ta bëj gjatë jetës sate, por do ta heq nga duart e birit tënd. ¹³ Por nuk do t’i marr tërë mbretërinë, do t’i lë birit tënd një Ds, për dashurinë që ndiej për Davidin, shërbëtorin tim, dhe për hir të Jeruzalemit që kam zgjedhur”. ¹⁴ Zoti ngriti kundër Salomonit një armik, Hadadin, Idumeon, që ishte një pasardhës i mbretit të Edomit. ¹⁵ Kur Davidi kishte vajtur të luftonte në Edom, dhe kur Joabi, komandant i ushtrisë, kishte dalë për të varrosur të vdekurit, mbasi kishte vvarë tërë meshkujt që ishin në Edom, ¹⁶ (Joabi, pra, me të gjithë Izraelin kishte mbetur atje gjashtë muaj deri sa i shfarosi gjithë meshkujt në Edom), ¹⁷ ndodhi që Hadadi arriti të ikë bashkë me disa Idumej në shërbim të atit të tij, për të vajtur në Egjipt. Atëherë Hadadi ishte djalosh. ¹⁸ Ata u nisën nga Madiani dhe shkuan në Paran; morën pastaj me vete njerëz nga Parani dhe arritën në Egjipt te Faraoni, mbret i Egjiptit, i cili i dha Hadadit një shtëpi, i siguroi ushqim dhe i dha madje edhe toka. ¹⁹ Hadadi ia Dtoi zemrën Faraonit deri në atë pikë sa ai i dha për grua motrën e bashkëshortes së tij, motrën e mbretëreshës Tahpenes. ²⁰ Motra e Tahpenes i lindi djalin Genubath, që Tahpenes rriti në shtëpinë e Faraonit; dhe Genubathi mbeti në shtëpinë e Faraonit midis bijve të Faraonit. ²¹ Kur Hadadi në Egjipt mësoi që Davidi ishte shtrirë pranë etërve të tij në një gjumë të rëndë dhe që Joabi, komandant i ushtrisë kishte vdekur, Hadadi i tha Faraonit: “Më ler të iki, dhe të shkoj në vendin tim”. ²² Faraoni iu përgjigj: “Çfarë të mungon tek unë që kërkon të shkosh në vendin tënd?”. Ai i tha: “Asgjë, megjithatë më lër të shkoj”. ²³ Perëndia ngriti kundër Salomonit një armik tjetër, Rezonin, birin e Eliadahut, që kishte ikur nga zotëria e tij, Hadadezeri, mbret i Tsobahut. ²⁴ Ai mblodhi rreth tij disa njerëz dhe u bë kryetar i një bande grabitësish, kur Davidi kishte masakruar ata të Tsobahut. Pastaj ata shkuan në Damask, u vendosën atje dhe mbretëruan në Damask. ²⁵ Rezoni qe armik i Izraelit gjatë gjithë kohës së Salomonit (përveç së keqes që bëri Hadadi). Kishte neveri për Izraelin dhe mbretëroi në Siri. ²⁶ Edhe Jeroboami, shërbëtor i Salomonit, ngriti krye kundër mbretit. Ai ishte bir i Nebatit, Efrateut të Tseredës, dhe kishte nënë një të ve me emrin Tseruah. ²⁷ Arsyeya pse ngriti krye kundër mbretit ishte kjo: Salomoni, duke ndërtuar Milon, kishte mbyllur të çarën e qytetit të Davidit, atit të tij. ²⁸ Jeroboami ishte një njeri i fortë dhe trim; dhe Salomoni, duke parë se si punonte ky i ri, i besoi mbikqyrjen e të gjithë atyre që merreshin me punimet e shtëpisë së JozeDt. ²⁹ Në atë kohë, ndërsa Jeroboami po dilte nga Jeruzalemi, profeti Ahijah nga Shilohu, që kishte veshur një mantel të ri, e takoi rrugës; dhe ishin ata të dy vetëm në fushë. ³⁰ Ahijahu mori

mantelin e ri që vishte dhe e grisi në dymbëdhjetë pjesë; ³¹ pastaj i tha Jeroboamit: “Merr për vete dhjetë pjesë, sepse kështu thotë Zoti, Perëndia i Izraelit: “Ja, unë do ta heq mbretërinë nga duart e Salomonit dhe do të të jap ty dhjetë Dse, ³² (por atij do t’i mbetet një Ds për hir të Davidit, shërbëtorit tim, dhe për hir të Jeruzalemit, për qytetin që kam zgjedhur midis gjithë Dseve të Izraelit), ³³ sepse ata më kanë braktisur dhe kanë rënë përmbys përpara Ashtorethit, perëndeshës së Sidonitëve, përpara Kemoshit, perëndisë së Moabit, dhe përpara Milkomit, perëndisë së bijve të Amonit, dhe nuk kanë ecur në rrugët e mia për të bërë atë që është e drejtë në sytë e mi dhe për të respektuar statutet dhe dekretet e mia, ashtu si bëri ati i tij, Davidi. ³⁴ Megjithatë nuk do të heq nga duart e tij tërë mbretërinë, sepse e kam caktuar princ për të gjithë kohën e jetës së tij, për dashurinë që ndjej për Davidin, shërbëtorin tim, që unë kam zgjedhur dhe që ka respektuar urdhërimet dhe statutet e mia. ³⁵ Por do të heq mbretërinë nga duart e të birit, dhe do të të jap ty dhjetë Dse; ³⁶ birit të tij do t’i lë një Ds, me qëllim që Davidi, shërbëtori im, të ketë gjithmonë një llambë para meje në Jeruzalem, qytet që kam zgjedhur për t’i vënë emrin tim. ³⁷ Kështu do të të marr ty dhe ti do të mbretërosh mbi gjithçka dëshiron zemra jote, dhe do të jesh mbret i Izraelit. ³⁸ Në rast se dëgjon me kujdes të gjitha ato që po të urdhëroj dhe ecën në rrugët e mia, dhe bën atë që është e drejtë në sytë e mi, duke respektuar statutet dhe urdhërimet e mia, ashtu siç veproi Davidi, shërbëtori im, unë do të jem me ty dhe do të të ndërtoj një shtëpi të qëndrueshme, ashtu si ja ndërtova Davidit, dhe do të të jap Izraelin; ³⁹ për këtë do të poshtëroj pasardhësit e Davidit, por jo për gjithnjë””. ⁴⁰ Prandaj Salomoni kërkoi të shkaktonte vdekjen e Jeroboamit; por Jeroboami u ngrit dhe iku në Egjipt pranë Shishakut, mbretit të Egjiptit, dhe qëndroi në Egjipt deri sa vdiq Salomoni. ⁴¹ Pjesa tjetër e bëmave të Salomonit, gjithë ato që bëri dhe dituria e tij a nuk janë vallë të shkruara në librin e bëmave të Salomonit? ⁴² Salomoni mbretëroi në Jeruzalem mbi të gjithë Izraelin dyzet vjet. ⁴³ Pastaj Salomonin e zuri gjumi me etërit e tij dhe u varros në qytetin e Davidit, atit të tij; në vend të tij mbretëroi i biri, Roboami.

12 ¹ Roboami shkoi në Sikem, sepse tërë Izraeli kishte ardhur aty për ta bërë mbret. ² Kur Jeroboami, bir i Nebatit, e mësoi këtë (ai ishte në Egjipt, ku kishte ikur larg pranisë së mbretit Salomon), dhe Jeroboami jetonte në Egjipt. ³ Atëherë dërguan ta thërrasin. Kështu Jeroboami dhe tërë asambleja e Izraelit erdhën t’i Dasin Roboamit dhe i thanë: ⁴ “Yt atë e ka bërë zgjedhën tonë të rënde; tani ti lehtëso skllavërinë e ashpër të atit tënd dhe zgjedhën e rëndë që na ka imponuar dhe ne do të të shërbejmë”. ⁵ Ai iu përgjigj atyre: “Shkoni dhe kthehuni tek unë pas tri ditëve”. Dhe populli iku. ⁶ Atëherë mbreti Roboam u këshillua me pleqtë që kishin qenë në shërbim të atit të tij, Salomonit, kur ishte i gjallë, dhe u tha: “Çfarë më këshilloni t’i përgjigjem këtij populli?”. ⁷ Ata iu përgjigjën, duke thënë: “Në rast se sot ti do të bëhesh shërbëtor i këtij populli dhe do t’i shërbesh, në rast se do të tregohesh mirëdashës me ta dhe do t’u thuash fjalë të mira, ata do të jenë shërbëtorë të tu përjetë”. ⁸ Por Roboami hodhi poshtë

këshillën që i dhanë pleqtë dhe u këshillua me të rinjtë që ishin rritur me të dhe ishin në shërbim të tij, ⁹dhe u tha atyre: “Çfarë më këshilloni t’i përgjigjem këtij populli që më foli, duke më thënë: “Lehtëso zgjedhën që na ka vënë yt atë?””. ¹⁰Atëherë të rinjtë që ishin rritur me të u përgjigjën, duke thënë: “Kështu do t’i përgjigjesh këtij populli që të është drejtuar ty duke të thënë: “Yt atë e ka bërë të rëndë zgjedhën tonë; tani ti lehtësoje atë”. Kështu do t’u thuash atyre: “Gishti im i vogël është më i trashë nga brinjët e atit tim; ¹¹prandaj, në qoftë se im atë ju ka ngarkuar me një zgjedhë të rëndë, unë do ta bëj atë edhe më të rëndë; në qoftë se im atë ju ka dënuar me fshikull, unë do t’ju dënoj me kamxhik””. ¹²Tri ditë më vonë Jeroboami dhe tërë populli erdhën te Roboami, ashtu si kishte urdhëruar mbreti, duke thënë: “Kthehuni tek unë pas tri ditëve”. ¹³Mbreti iu përgjigj ashpër popullit, duke mos pranuar këshillën që i kishin dhënë pleqtë; ¹⁴përkundrazi i foli popullit sipas këshillës së të rinjve, duke thënë: “Im atë e ka bërë të rëndë zgjedhën tuaj; por unë do ta bëj edhe më të rëndë; im atë ju ka dënuar me fshikull, kurse unë do t’ju dënoj me kamxhik””. ¹⁵Kështu mbreti nuk mori parasysh kërkesën e popullit, sepse rrjedha e ngjarjeve varej nga Zoti, në mënyrë që të përmbushej fjala që Zoti i kishte drejtuar Jeroboamit, birit të Nebatit, me anë të Ahijahut nga Shiloh. ¹⁶Kur tërë Izraeli pa që mbreti nuk e dëgjonte, iu përgjigj atij duke i thënë: “Çfarë pjese kemi ne me Davidin? Nuk kemi asnjë trashëgimi me të birin e Isait! Në çadrat e tua, o Izrael! Tani kujdesohu ¹⁷Por mbi bijtë e Izraelit që banonin në qytetet e Judës mbretëronte Roboami. ¹⁸Mbreti Roboam dërgoi Adoramin, të ngarkuarin me haraçet, por tërë Izraeli e qëllloi me gurë dhe ai vdiq. Atëherë mbreti Roboam shpejtoi të hipë mbi një qerre për të ikur në Jeruzalem. ¹⁹Kështu Izraeli ngriti krye kundër shtëpisë së Davidit deri në ditën e sotme. ²⁰Kur tërë Izraeli dëgjoi që Jeroboami ishte kthyer, dërgoi ta thërrasë dhe të paraqitej përpara asamblesë dhe, e bëri mbret mbi tërë Izraelin. Asnjëri nuk e ndoqi shtëpinë e Davidit, me përjashtim të të vetmit Ds të Judës. ²¹Roboami, me të arritur në Jeruzalem, mblodhi tërë shtëpinë e Judës dhe Dsin e Beniaminit, njëqind e tetëdhjetë mijë luftëtarë të zgjedhur për të luftuar kundër shtëpisë së Izraelit dhe për t’i kthyer kështu mbretërinë Roboamit, birit të Salomonit. ²²Por fjala e Perëndisë iu drejtua Shemajahut, njeriut të Perëndisë, duke i thënë: ²³“Folë me Roboamin, birin e Salomonit, mbret të Judës, me tërë shtëpinë e Judës dhe të Beniaminit dhe pjesës tjetër të popullit, dhe u thuaj atyre: ²⁴Kështu Det Zoti: “Mos dilni të luftoni kundër vëllezërve tuaj, bijve të Izraelit! Secili të kthehet në shtëpinë e tij, sepse kjo gjë vjen nga unë”. Ata iu bindën fjalës të Zotit dhe u kthyen prapa, sipas fjalës të Zotit. ²⁵Pastaj Jeroboami ndërtoi Sikemin në zonën malore të Efraimit dhe u vendos aty; pastaj doli që andej dhe ndërtoi Penuelin. ²⁶Jeroboami tha në zemër të vet: “Tani mbretëria do t’i kthehet me sa duket shtëpisë së Davidit. ²⁷Në rast se ky popull shkon në Jeruzalem për t’ë ofruar Dijime në shtëpinë e Zotit, zemra e këtij populli do të kthehet përsëri nga zotëria e tij, nga Roboami, mbret i Judës; kështu do të më vrasin dhe do të kthehen nga Roboami, mbret i Judës”. ²⁸Mbasi u këshillua, mbreti bëri

dy viça prej ari dhe i tha popullit: “Është shumë për ju të shkoni deri në Jeruzalem! O Izrael, ja ku janë perënditë e tua që të kanë nxjerrë nga vendi i Egjiptit!”. ²⁹ Pastaj vendosi njerin prej tyre në Bethel dhe tjetrin në Dan. ³⁰ Ky ishte shkaku i mëkatit, sepse populli shkonte deri në Dan për të rënë përmbys përpara një viçi. ³¹ Ai ndërtoi edhe tempuj mbi vendet e larta dhe bëri priftërinj duke i marrë nga të gjitha shtresat, por që nuk ishin bij të Levit. ³² Jeroboami caktoi një festë në muajin e tetë, ditën e pesëmbëdhjetë të muajit, të njëllojtë me festën që kremtohej në Judë dhe ofroi *Dijime* mbi altarin. Kështu veproi në Bethel për të *Dijuar* viçat që ai kishte bërë; dhe në Bethel vendosi priftërinjtë e vendeve të larta që kishte ngritur. ³³ Ditën e pesëmbëdhjetë të muajit të tetë, muaj i zgjedhur nga ai vetë, Jeroboami u ngjit në altarin që kishte ndërtuar në Bethel; caktoi një festë për bijtë e Izraelit dhe u ngjit në altar për të djegur temjan.

13 ¹ Dhe ja, një njeri i Perëndisë arriti nga Juda në Bethel me urdhër të Zotit, ndërsa Jeroboami qëndronte pranë altarit për të djegur temjan. ² Me urdhër të Zotit klithi kundër altarit dhe tha: “Altar, altar, kështu thotë Zoti: “Ja, në shtëpinë e Davidit do të lindë një djalë, i quajtur Jozia, i cili ka për të *Dijuar* mbi ty priftërinjtë e vendeve të larta dhe do të djegë mbi ty kocka njerëzore””. ³ Po atë ditë dha një shenjë të mrekullueshme, duke thënë: “Kjo është shenja për të cilën foli Zoti; ja, altari do të çahet dhe hiri që është mbi të do të shpërndahet”. ⁴ Kur mbreti Jeroboam dëgjoi fjalët që njeriu i Perëndisë kishte shquptuar kundër altarit në Bethel, shtriu dorën nga altari dhe tha: “Kapeni!”. Por dora që Jeroboami kishte shtrirë kundër tij u tha dhe nuk mundi më ta tërheqë. ⁵ Përveç kësaj, altari u çahet dhe hiri i tij u shpërnda, sipas shenjës që njeriu i Perëndisë kishte dhënë me urdhër të Zotit. ⁶ Atëherë mbreti iu drejtua njeriut të Zotit dhe i tha: Oh, lutju shumë Zotit, Perëndisë tënd, dhe lutu për mua, deri sa të më ripërtërihet dora”. Njeriu i Perëndisë iu lut shumë Zotit dhe mbretit iu ripërtëri dora, ashtu siç ishte më parë. ⁷ Atëherë mbreti i tha njeriut të Perëndisë: “Eja në shtëpi bashkë me mua që ta marrësh veten; do të të bëj edhe një dhuratë”. ⁸ Por njeriu i Perëndisë iu përgjigj mbretit: “Edhe sikur të më jepje gjysmën e shtëpisë sate, unë nuk do të vija me ty dhe as do të haja bukë e as do të pija ujë në këtë vend, ⁹ sepse kështu më ka urdhëruar Zoti: “Ti nuk do të hash bukë as do të pish ujë dhe nuk do të kthehesh nga rruga që ke përshkuar kur shkove”. ¹⁰ Kështu ai shkoi nëpër një rrugë tjetër dhe nuk u kthye nëpër rrugën që kishte përshkuar kur vajti në Bethel. ¹¹ Në Bethel banonte një profet plak; bijtë e tij shkuan e treguan tërë atë që njeriu i Perëndisë kishte bërë atë ditë në Bethel dhe i treguan atit të tyre fjalët që ai i kishte thënë mbretit. ¹² I ati i pyeti ata: “Nëpër çfarë rruge iku?”. Ç’është e vërteta, bijtë e tij e kishin parë nëpër çfarë rruge kishte shkuar njeriu i Perëndisë i ardhur nga Juda. ¹³ Atëherë ai u tha bijve të tij: “Më shaloni gomarin”. I shaluan gomarin dhe ai hipi mbi të; ¹⁴ e ndoqi njeriun e Perëndisë dhe e gjeti ulur nën një lis dhe i tha: “A je ti njeriu i Perëndisë që ka ardhur nga Juda?”. Ai iu përgjigj: “Jam unë”. ¹⁵ Atëherë profeti plak i tha: “Eja në shtëpinë time për të ngrënë diçka”. ¹⁶ Por ai u përgjigj: “Nuk mund të kthehem papa

as të vij me ty, nuk mund të ha bukë dhe të pi ujë me ty në këtë vend,¹⁷ sepse Zoti më ka thënë: “Ti atje nuk do të hash bukë as do të pish ujë, dhe nuk do të kthehesh nëpër rrugën e përshkuar kur shkove”.¹⁸ Tjetri i tha: “Edhe unë jam profet si ti; dhe një engjëll më ka folur nga ana e Zotit, duke thënë: “Merre me vete në shtëpinë tënde që të hajë bukë dhe të pijë ujë””. Por ai gënjente.¹⁹ Kështu njeriu i Perëndisë u kthye prapa bashkë me të dhe hëngri bukë në shtëpinë e atij dhe piu ujë.²⁰ Ndërsa ishin ulur në tryezë, fjala e Zotit iu drejtua profetit që e kishte kthyer prapa;²¹ dhe ai i thirri njeriut të Perëndisë të ardhur nga Juda, duke thënë: “Kështu Dëti Zoti: “Me qenë se nuk iu binde urdhërit të Zotit dhe nuk respektove porosinë e Zotit, Perëndisë tënd, që të kishte dhënë,²² por u ktheve prapa dhe hëngre bukë e pive ujë në vendin që Zoti të pati thënë: “Mos ha bukë e mos pi ujë”, kufoma jote nuk ka për të hyrë në varret e prindërve të tu”.²³ Kur mbaroi së ngrëni dhe së piri, profeti që e kishte kthyer prapa i shaloi gomarin.²⁴ Kështu ai u nis, por një luan i doli rrugës dhe e vrau. Kufoma e tij u hodh në mes të rrugës, ndërsa gomari i qëndronte afër dhe vetë luani mbeti pranë kufomës.²⁵ Disa njerëz kaluan andej dhe panë kufomën të hedhur në rrugë dhe luanin që rrinte afër kufomës; ata shkuan dhe e treguan këtë gjë në qytetin ku banonte profeti plak.²⁶ Sa e dëgjoji profeti që e kishte kthyer prapa, ai tha: “Është njeriu i Perëndisë, që nuk iu bind urdhërit të Zotit; për këtë arsye Zoti e ka lënë në kthetrat e një luani, që e ka shqyer dhe vrarë, sipas fjalës që kishte thënë Zoti”.²⁷ Pastaj iu drejtua bijve të tij dhe u tha: “Më shaloni gomarin”. Ata ia shaluan.²⁸ Kështu ai u nis dhe e gjeti kufomën të hedhur në mes të rrugës, ndërsa gomari dhe luani rrinin afër kufomës; luani nuk e kishte ngrënë kufomën as kishte shqyer gomarin.²⁹ Profeti mori kufomën e njeriut të Perëndisë, e ngarkoi mbi gomarin dhe u kthye; kështu profeti plak u kthye në qytet për ta vajtuar dhe për ta varrosur.³⁰ E vendosi kufomën në varrin e tij; dhe Dëlluan ta qajnë, duke thënë: “Oh, vëllai im!”.³¹ Mbas varrimit, profeti plak u tha bijve të tij: “Kur të vdes unë, më varrosni në varrin e njeriut të Perëndisë; m’i vini kockat pranë kockave të tij.”³² Sepse me siguri do të vërtetohet fjala e thënë prej tij me urdhër të Zotit kundër altarit të Bethelit dhe kundër tërë shenjtërorëve të vendeve të larta në qytetet e Samarisë”.³³ Mbas kësaj ngjarjeje, Jeroboami nuk u tërhoq nga rruga e tij e keqe, por bëri priftërinj të tjerë për vendet e larta, duke i marrë nga çdo shtresë personash; kushdo që e dëshironte, shenjtërohej prej tij dhe bëhej prift i vendeve të larta.³⁴ Ky qe mëkati i shtëpisë së Jeroboamit, që shkaktoi shkatërrimin e saj dhe shfarosjen e saj nga faqja e dheut.

14¹ Në atë kohë Abijahu, bir i Jeroboamit, u sëmur.² Jeroboami i tha bashkëshortes së vet: “Çohu, të lutem, ndërro petkat që të mos dihet se je gruaja e Jeroboamit, dhe shko në Shiloh. Atje është profeti Ahijah, që ka parashikuar se unë do të bëhesha mbret e këtij populli.”³ Merr me vete dhjetë bukë, disa kuleç dhe një enë me mjaltë dhe shko tek ai; ai do të të thotë se ç’ka për të ndodhur me fëmijën”.⁴ Gruaja e Jeroboamit veproi në këtë mënyrë: u ngrit, shkoi në Shiloh dhe arriti në shtëpinë e Ahijahut. Ahijahu nuk shikonte dot sepse sytë i qenë errur nga pleqëria.⁵ Zoti i

kishte thënë Abijahut: “Ja, gruaja e Jeroboamit është duke ardhur për t’u këshilluar me ty për të birin që është i sëmurë. Ti do t’i thuash kështu e kështu. Kur do të hyjë, ajo do të shtihet se është një grua tjetër”.⁶ Sapo Ahijahu dëgjoi zhurmën e hapave të saj kur po hynte nga porta, ai tha: “Hyr, o bashkëshorte e Jeroboamit. Pse bën sikur je një person tjetër? Unë duhet të të jap lajme të këqija.”⁷ Shko dhe i thuaj Jeroboamit: “Kështu Dëti Zotit, Perëndia i Izraelit: Unë të kam ngritur nga gjiri i popullit dhe të kam bërë princ të popullit tim të Izraelit,⁸ e rrëmbeva mbretërinë nga duart e shtëpisë së Davidit dhe ta dhashë ty, por ti nuk ke qenë si shërbëtori im Davidi që ka respektuar urdhërimet e mia dhe më ka ndjekur me gjithë zemër, duke bërë ato që ishin të drejta në sytë e mia;⁹ ti ke vepruar më keq nga të gjithë ata që qenë para teje, sepse ke arritur të sajosh perëndi të tjera dhe shëmbëlltyra me derdhje për të provokuar zemërimin tim, dhe më ke hedhur prapa krahëve.”¹⁰ Prandaj, ja, unë do të dërgoj fatkeqësinë mbi shtëpinë e Jeroboamit dhe do të shfaros nga shtëpia e tij çdo mashkull në Izrael, qoftë skllav apo i lirë, dhe do ta fshij plotësisht shtëpinë e Jeroboamit, ashtu si fshihen plehrat deri sa të zhduken tërësisht.”¹¹ Ata të shtëpisë së Jeroboamit që do të vdesin në qytet do t’i hanë qentë; dhe ata që do të vdesin nëpër ara, do t’i hanë shpendët e qiellit; sepse kështu ka folur Zotit.¹² Prandaj çohu dhe shko në shtëpinë tënde; sa të hysh në qytet, fëmija ka për të vdekur.¹³ Tërë Izraeli do ta vajtojë dhe do ta varrosë. Ai do të jetë i vetmi nga shtëpia e Jeroboamit që do të varroset, sepse është i vetmi nga shtëpia e Jeroboamit tek i cili u gjet diçka e mirë dhe që i pëlqen Zotit, Perëndisë të Izraelit.¹⁴ Zotit do të vendosë mbi Izraelin mbretin e tij, që po atë ditë do të shfarosë shtëpinë e Jeroboamit. Ç’po them kështu. Kjo po ndodh që tani.¹⁵ Zotit do të shfryjë mbi Izraelin si mbi kallamishtet e ujit, do ta shrrënjosë Izraelin nga kjo tokë e mirë që u kishte dhënë etërve të tij dhe do t’i shkoqë ata matanë Lumit, sepse kanë bërë Asherimët e tyre, duke shkaktuar zemërimin e Zotit.¹⁶ Ai do ta braktisë Izraelin për shkak të mëkateve të Jeroboamit, sepse ai ka kryer mëkate dhe ka bërë që të mëkatojë edhe Izraeli”.”¹⁷ Pastaj gruaja e Jeroboamit u ngrit dhe u nis, arriti në Tirtsah; me të arritur në pragun e shtëpisë, fëmija i vdiq.¹⁸ E varrosën dhe tërë Izraeli e qau, sipas fjalës që Zotit kishte thënë me anë të profetit Ahijah, shërbëtorit të tij.¹⁹ Bëmat e tjera të Jeroboamit, si luftoi dhe si mbretëroi, janë shkruar në librin e Kronikave të mbretërve të Izraelit.²⁰ Kohëvazhdimi i mbretërisë së Jeroboamit qe njëzet e dy vjet; pastaj atë e zuri gjumi bashkë me etërit e tij dhe në vend të tij mbretëroi i biri, Nadabi.²¹ Roboami, bir i Salomonit, mbretëroi në Judë. Ai ishte dyzet e një vjeç kur u bë mbret dhe mbretëroi shtatëmbëdhjetë vjet në Jeruzalem, në qytetin që Zotit kishte zgjedhur nga tërë Dëti e Izraelit.²² Ata të Judës bënë atë që është e keqe në sytë e Zotit; dhe me mëkatet që bënë shkaktuan xhelozinë e Zotit më tepër nga ç’kishin bërë etërit e tyre.²³ Edhe ata ndërtuan vende të larta, shtylla dhe Asherime në të gjitha kodrat e larta dhe poshtë çdo druri të gjelbër.²⁴ Përveç kësaj, kishte në vend njerëz që jepeshin mbas kurvërisë së shenjtë. Ata merreshin me të gjitha gjërat e neveritshme të kombeve që Zotit kishte dëbuar përpara bijve

të Izraelit. ²⁵ Në vitin e pestë të mbretit Roboam, mbreti i Egjiptit Sishak doli kundër Jeruzalemit, ²⁶ dhe mori me vete thesaret e shtëpisë të Zotit dhe thesaret e pallatit mbretëror; mori me vete çdo gjë, duke përfshirë shqytat e arta që Salomoni kishte bërë. ²⁷ Në vend të tyre mbreti Roboam dha urdhër të bëheshin shqyta prej bronzi dhe ua dorëzoi komandantëve të rojeve që ruanin hyrjen e pallatit mbretëror. ²⁸ Sa herë që mbreti hynte në shtëpinë e Zotit, rojet i çonin në sallën e rojeve. ²⁹ Pjesa tjetër e bëmave të Roboamit dhe të gjitha ato që ai bëri a nuk janë të shkruara vallë në Kronikat e mbretërve të Judës? ³⁰ U bë një luftë e pandërprerë midis Roboamit dhe Jeroboamit. ³¹ Pastaj Roboamin e zuri gjumi me etërit e tij dhe u varros me ta në qytetin e Davidit. E ëma quhej Naamaha, ishte Amonite. Në vend të tij mbretëroi i biri, Abijami.

15 ¹ Në vitin e tetëmbëdhjetë të mbretërisë së Jeroboamit, birit të Nebatit, Abijami Dilloi të mbretërojë mbi Judën. ² Ai mbretëroi tre vjet në Jeruzalem. E ëma quhej Maakah dhe ishte bijë e Abishalomit. ³ Ai kreu mëkatet që i ati kishte bërë para tij dhe zemra e tij nuk iu shenjtërua plotësisht Zotit, Perëndisë të tij, ashtu si zemra e Davidit, atit të tij. ⁴ Megjithatë për dashurinë që ushqente për Davidin, Zoti, Perëndia i tij, i la një llambë në Jeruzalem, dhe e ngriti të birin mbas tij dhe e bëri të qendrushëm Jeruzalemin, ⁵ sepse Davidi kishte bërë atë që është e drejtë në sytë e Zotit dhe nuk ishte larguar nga ajo që Zoti i kishte urdhëruar të bënte gjatë gjithë kohës së jetës së tij, me përjashtim të rastit të Uriahut, Hiteut. ⁶ Midis Roboamit dhe Jeroboamit pati luftë sa qe gjallë Roboami. ⁷ Pjesa tjetër e bëmave të Abijamit dhe të gjitha ato që ai bëri a nuk janë të shkruara vallë në librin e Kronikave të mbretërve të Judës? Pati luftë midis Abijamit dhe Jeroboamit. ⁸ Pastaj Abijamin e zuri gjumi bashkë me etërit e tij dhe e varrosën në qytetin e Davidit. Në vend të tij mbretëroi i biri, Asa. ⁹ Në vitin e njëzet të mbretërisë së Jeroboamit, mbretit të Izraelit, Asa Dilloi të mbretërojë në Judë. ¹⁰ Ai mbretëroi dyzet e një vjet në Jeruzalem. E ëma quhej Maakah dhe ishte bijë e Abishalomit. ¹¹ Asa bëri atë që është e drejtë në sytë e Zotit, ashtu si i ati Davidi. ¹² Eliminoui nga vendi ata që merreshin me kurvëri të shenjtë dhe tërë idhujtë e krijuar nga etërit e tij. ¹³ Hoqi nga posti i mbretëreshës nënën e tij Maakah, sepse ajo kishte bërë një idhull të neveritshëm të Asherahut; Asa e rrëzoi atë idhull të neveritshëm dhe e dogji pranë përroit Kidron. ¹⁴ Por vendet e larta nuk u eliminuan; megjithatë zemra e Asas mbeti plotësisht e shenjtëruar Zotit gjatë gjithë jetës së tij. ¹⁵ Ai solli në shtëpinë e Zotit gjërat e shenjtëruara nga i ati dhe gjërat që ai vetë i kishte shenjtëruar: argjendin, arin dhe enët. ¹⁶ Pati luftë midis Asas dhe Baashas, mbretit të Izraelit, gjatë gjithë jetës së tyre. ¹⁷ Baasha, mbret i Izraelit, doli kundër Judës dhe ndërtoi Ramahun, me qëllim që të pengonte këdo që të shkonte ose të vinte nga Asa, mbret i Judës. ¹⁸ Atëherë Asa mori tërë argjendin dhe arin që kishte mbetur në thesaret e shtëpisë të Zotit dhe thesaret e pallatit mbretëror dhe ua dorëzoi shërbëtorëve të tij; mbreti Asa i dërgoi pastaj te Ben-Hadadi, bir i Tabrimonit, që ishte bir i Hezionit, mbretit të Sirisë, që banonte në Damask, për t'i thënë: ¹⁹ “Le të ketë aleancë midis teje dhe

meje ashtu si ka pasur midis atit tim dhe atit tënd. Ja, unë po të dërgoj një dhuratë ari dhe argjendi; shko dhe prishe aleancën tënde me Baasham, mbretin e Izraelit, me qëllim që ai të tërhiqet nga unë”.²⁰ Ben-Hadadi dëgjoi këshillat e mbretit Asa dhe dërgoi komandantët e ushtrisë së tij kundër qytetit të Izraelit; pushtoi Ijoin, Danin, Abel-Beth-Maakahun dhe tërë krahinën e Kinerothit me gjithë vendin e Neftalit.²¹ Sapo Baasha e mësoi këtë lajm, ndërpreu ndërtimin e Ramahut dhe qëndroi në Tirtsah.²² Atëherë mbreti Asa thirri tërë ata të Judës, pa përjashtuar asnjë; ata morën nga Ramahu gurët dhe lëndën që Baasha kishte përdorur për të ndërtuar, dhe me këto materiale mbreti Asa ndërtoi Geban e Beniaminit dhe Mitspahun.²³ Pjesën tjetër të bëmave të Asas, të gjitha trimëritë e tij, të gjitha ato që bëri dhe qytetet që ndërtoi a nuk janë vallë të shkruara në librin e Kronikave të mbretërve të Judës? Por në pleqëri ai vuante nga një dhimbje te këmbët.²⁴ Pastaj e zuri gjumi me etërit e tij dhe e varrosën bashkë me ta në qytetin e Davidit, atit të tij. Në vendin e tij mbretëroi i biri, Jozafati.²⁵ Nadabi, bir i Jeroboamit, Dllloi të mbretërojë mbi Izrael vitin e dytë të Asas, mbretit të Judës, dhe mbretëroi në Izrael dy vjet.²⁶ Ai bëri atë që është e keqe në sytë e Zotit dhe ndoqi rrugët e atit të tij dhe mëkatën në të cilin e kishte futur Izraelin.²⁷ Pastaj Baasha, bir i Ahijahut, nga shtëpia e Isakarit, komplotoi kundër tij dhe e vrau në Gibethon që u përkiste Filistejve, ndërsa Nadabi dhe tërë Izraeli kishin rrethuar Gibethonin.²⁸ Baasha e vrau në vitin e tretë të Asas, mbretit të Judës, dhe mbretëroi në vend të tij.²⁹ Me t’u bërë mbret, ai shfarosi tërë shtëpinë e Jeroboamit; nga Jeroboami s’la të gjallë asnjë, për e shfarosi krejt shtëpinë e tij, sipas fjalës që kishte thënë Zoit me anë të shërbëtorit të tij Ahijah, Shilonitit,³⁰ për shkak të mëkateve të Jeroboamit, të kryera nga ai dhe që Izraeli i kreu me nxitjen e tij, duke shkaktuar zemërimin e Zotit, Perëndisë të Izraelit.³¹ Pjesa tjetër e bëmave të Nadabit dhe të gjitha atë që ai bëri a nuk janë vallë të shkruara në librin e Kronikave të mbretërve të Izraelit? ³² Pati luftë midis Asas dhe Baashas, mbretit të Izraelit, gjatë gjithë kohës së jetës së tyre.³³ Vitin e tretë të sundimit të Asas, mbretit të Judës, Baasha, bir i Ahijahut, Dllloi të mbretërojë mbi tërë Izraelin në Tirtsah; dhe mbretëroi njëzet e katër vjet.³⁴ Ai bëri atë që është e keqe në sytë e Zotit dhe vazhdoi rrugët e Jeroboamit dhe mëkatën që ky e kishte shtyrë Izraelin të kryente.

16¹ Pastaj fjala e Zotit iu drejtua Jehuhit, birit të Hananit, kundër Baashas, duke thënë: ² “Të kam ngritur nga pluhuri dhe të kam bërë princ të popullit tim Izraelit, por ti ke ndjekur rrugën e Jeroboamit dhe ke bërë të mëkatojë popullin tim të Izraelit, duke provokuar zemërimin tim me mëkatet e tij; ³ prandaj do të zhduk Baashan dhe shtëpinë e tij dhe do ta bëj me shtëpinë tënde atë që kam bërë me shtëpinë e Jeroboamit, birit të Nebatit. ⁴ Ata të Baashas që do të vdesin në qytet do t’i hanë qentë, dhe ata që do të vdesin në ara do t’i hanë shpendët e qiellit”. ⁵ Pjesa tjetër e bëmave dhe të trimërive a nuk janë vallë të shkruara në librin e Kronikave të mbretërve të Izraelit? ⁶ Pastaj Baashan e zuri gjumi me etërit e tij dhe e varrosën në Tirtsah. Në vend të tij mbretëroi i biri, Elahu. ⁷ Përveç kësaj

fjala e Zotit iu drejtua me anë të profetit Jehu, birit të Hananit, kundër Baashas dhe kundër shtëpisë së tij për gjithë të këqijat që Baasha kishte bërë në sytë e Zotit, duke shkaktuar zemërimin e tij me veprat e kryera nga dora e tij, duke u bërë si shtëpia e Jeroboamit, edhe sepse e kishte vrarë atë. ⁸ Në vitin e njëzet e gjashtë të Asas, mbretit të Judës, Elahu, bir i Baashas, Dilloi të mbretëroj mbi Izraelin në Tirtsah dhe qëndroi në fron dy vjet. ⁹ Zimri, shërbëtori i tij, komandant i gjysmës së qerreve të tij, komplotoi kundër tij. Ndërsa ai ndodhej në Tirtsah, duke pirë dhe duke u dehur në shtëpinë e Artsas, prefektit të pallatit të Tirtsahut, ¹⁰ Zimri hyri, e goditi dhe e vrau në vitin e njëzet e shtatë të Asas, mbretit të Judës, dhe mbretëroi në vend të tij. ¹¹ Kur Dilloi të mbretërojë, sapo u ul në fron, shkatërroi tërë shtëpinë e Baashas; nuk la të gjallë as edhe një mashkull midis kushërinjve të afërt të tij dhe miqve. ¹² Kështu Zimri shfarosi tërë shtëpinë e Baashas, sipas fjalës së Zotit të drejtuar kundër Baashas me anë të profetit Jehu, ¹³ për shkak të mëkateve të Baashas dhe të mëkateve të birit të tij Elah, që ata vetë kishin kryer dhe që kishin bërë t'i kryente Izraeli, duke nxitur zemërmin e Zotit, Perëndisë të Izraelit, me idhujt e tyre. ¹⁴ Pjesa tjetër e bëmave të Elahut dhe tërë atë që ai bëri a nuk janë vallë të shkruara në librin e Kronikave të mbretërve të Izraelit? ¹⁵ Në vitin e njëzet e shtatë të Asas, mbretit të Judës, Zimri mbretëroi shtatë ditë në Tirtsah. Populli kishte fushuar kundër Gibethonit, që u përkiste Filistejve. ¹⁶ Kështu populli që kishte ngritur kampin dëgjoji të thuhet: “Zimri ka komplotuar, madje ka vrarë mbretin!”. Po atë ditë në kamp tërë Izraeli bëri mbret të Izraelit, Omrin, komandantin e ushtrisë. ¹⁷ Pastaj Omri u nis nga Gibethoni dhe rrethoi Tirtsahun. ¹⁸ Kur Zimri pa që qyteti ishte pushtuar, u tërhoq në kullën e pallatit mbretëror, i vuri zjarrin pallatit mbretëror që ndodhej mbi të dhe kështu vdiq, ¹⁹ për shkak të mëkateve që kishte kryer, duke bërë aë që është e keqe në sytë e Zotit, duke ndjekur rrugën e Jeroboamit dhe duke kryer mëkatin që ky kishte bërë duke e nxitur Izraelin të mëkatojë. ²⁰ Pjesa tjetër e bëmave të Zimrit dhe komploti që ai thuri a nuk janë vallë të shkruara në librin e Kronikave të mbretërve të Izraelit? ²¹ Atëherë populli i Izraelit u nda në dy pjesë: gjysma e popullit shkonte pas Tibnit, birit të Ginathit, për ta bërë mbret; gjysma tjetër shkonte pas Omrit. ²² Por populli që shkonte pas Omrit pati epërsi mbi popullin që ndiqte Tibnin, birin e Ginathit. Tibni vdiq dhe mbretëroi Omri. ²³ Në vitin e tridhjetë e njëjtë të Asas, mbretit të Judës, Omri Dilloi të mbretërojë mbi Izraelin dhe mbretëroi dymbëdhjetë vjet. Gjashtë vjet mbretëroi në Tirtsah, ²⁴ pastaj bleu nga Shemerit malin e Samarisë për dy talentë argjendi; ndërtoi në mal një qyietet të cilin e quajti Samaria, nga emri i Shemerit, zotëria i malit. ²⁵ Omri bëri atë që është e keqe për sytë e Zotit dhe u suall më keq se të gjithë paraardhësit e tij; ²⁶ ndoqi tërësisht rrugën e Jeroboamit, birit të Nebatit, dhe mëkatet që ky kishte detyruar Izraelin t'i kryejë, duke shkaktuar zemërimin e Zotit, Perëndisë të Izraelit, me idhujt e tij. ²⁷ Pjesa tjetër e bëmave të kryera nga Omri dhe trimëritë e tij a nuk janë vallë të shkruara në librin e Kronikave të mbretërve të Izraelit? ²⁸ Pastaj Omrin e zuri gjumi me etërit e tij dhe

e varrosën në Samari. Në vend të tij mbretëroi i biri, Ashabi. ²⁹ Ashabi, bir i Omrit, Dllloi të mbretërojë mbi Izraelin në vitin e tridhjetë e tetë të Asas, mbretit të Judës; dhe Ashabi, bir i Omrit, mbretëroi në Samari mbi Izraelin njëzet e dy vjet. ³⁰ Ashabi, bir i Omrit bëri ato gjëra që shihen me sy të keq nga Zoti më tepër se ata që e kishin paraprirë. ³¹ Përveç kësaj, sikur të ishte për të një gjë e vogël ndjekja e mëkateve të Jeroboamit; birit të Nebatit mori për grua Jezebelën, bijën e Ethbaalit, mbretit të Sidonitëve, dhe shkoi t'i shërbejë Baalit dhe të bjerë përmbys para tij. ³² I ngriti pastaj një altar Baalit, në tempullin e Baalit, që kishte ndërtuar në Samari. ³³ Ashabi bëri edhe një Asherah; Ashabi provokoi zemërimin e Zotit, Perëndisë të Izraelit, më tepër se gjithë etërit e Izraelit që e kishin paraprirë. ³⁴ Gjatë ditëve të sundimit të tij, Hieli nga Betheli rindërtoi Jerikon; hodhi themelet e tij mbi Abiramin, të parëlindurin e tij, dhe ngriti portat mbi Segubin, më të riun nga bijtë e tij, sipas fjalës që Zoti kishte thënë me anë të Jozueut, birit të Nunit.

17 ¹ Elia, Tishbiti, një nga banorët e Galaadit i tha Ashabit: “Ashtu siç është e vërtetë që rron Zoti, Perëndia i Izraelit, në prani të të cilit unë ndodhem, nuk do të ketë as vesë as shi gjatë këtyre viteve, veçse me fjalën time”. ² Pastaj fjala e Zotit iu drejtua atij, duke thënë: ³ “Largohu që këtej, ktheu nga lindja dhe fshihu pranë përroit Kerith, që ndodhet në lindje të Jordanit. ⁴ Do të pish ujë në përrua dhe unë i kam urdhëruar korbën që të të japin të hash atje”. ⁵ Kështu ai u nis dhe veproi sipas fjalës të Zotit; shkoi dhe u vendos pranë përroit Kerith, që ndodhet në lindje të Jordanit. ⁶ Korbën i sillnin bukë e mish në mëngjes dhe bukë e mish në mbrëmje, dhe pinte ujë në përrua. ⁷ Mbas një farë kohe përroi shteroi, sepse nuk binte shi mbi vendin. ⁸ Atëherë Zoti i foli, duke thënë: ⁹ “Çohu dhe shko të vendosësh në Sarepta të Sidonëve, sepse atje kam urdhëruar një grua të ve të të sigurojë ushqimin”. ¹⁰ Ai u ngrit, pra, dhe shkoi në Sarepta; sapo arriti në portën e qytetit, ai pa një të ve që mblidhte dru. Ai e thirri dhe i tha: “Shko dhe më merr pak ujë në një enë që të mund të pi”. ¹¹ Ndërsa ajo po shkonte për të marrë ujin, ai e thirri dhe i tha: “Më sill edhe një copë bukë”. ¹² Ajo u përgjigj: “Ashtu siç është e vërtetë që rron Zoti, Perëndia yt, bukë nuk kam, por kam vetëm një dorë miell në një enë dhe pak vaj në një qyp; dhe tani po mbledh dy copa dru për t'i përgatitur për vete dhe për djalin tim; do t'i hamë dhe pastaj kemi për të vdekur”. ¹³ Elia i tha: “Mos ki frikë; shko dhe bëj si the; por më parë bëj një kulaç të vogël për mua dhe sillma; pastaj ta bësh për vete dhe për djalin tënd. ¹⁴ Sepse kështu thotë Zoti, Perëndia i Izraelit: “Ena e miellit nuk do të mbarojë dhe qypi i vajit nuk do të pakësohet deri ditën, që Zoti të dërgojë shiun mbi tokë””. ¹⁵ Kështu ajo shkoi dhe veproi sipas fjalës së Elias; dhe kështu hëngrën ajo, Elia dhe gjithë familja e saj për një kohë të gjatë. ¹⁶ Ena e miellit nuk mbaroi dhe qypi i vajit nuk u pakësua, sipas fjalës që Zoti kishte shqiptuar me anë të Elias. ¹⁷ Mbas këtyre ngjarjeve, biri i gruas, që ishte e zonja e shtëpisë, u sëmur; sëmundja e tij qe aq e rëndë, sa nuk i mbeti më frymë jete. ¹⁸ Atëherë ajo i tha Elias: “Çfarë lidhje kam me ty, o njeri i Perëndisë? Ndofta ke ardhur tek unë për të më kujtuar

mëkatit që kam bërë dhe për të vuarë djalin tim?”. ¹⁹ Ai iu përgjigj: “Më jep djalin tënd”. Kështu ia mori nga gjiri i saj, e çoi në dhomën lart dhe e shtriu në shtratin e tij. ²⁰ Pastaj i kërkoi ndihmë Zotit dhe tha: “O Zot, Perëndia im, mos ke goditur me fatkeqësi edhe këtë grua të ve, që më strehon, duke bërë t’i vdesë i biri?”. ²¹ U shtri pastaj tri herë mbi fëmijën dhe kërkoi ndihmën e Zotit, duke thënë: “O Zot, Perëndia im, të lutem bëj që t’i kthehet shpirti kësaj fëmije”. ²² Zoti e plotësoi dëshirën e shprehur në zërin e Elias; shpirti i fëmijës u kthye tek ai dhe ai mori jetë përsëri. ²³ Atëherë Elia mori fëmijën, e zbriti nga dhoma e sipërme e shtëpisë dhe ia dha nënës së tij, duke i thënë: “Shiko, fëmija jote është gjallë!”. ²⁴ Atëherë gruaja i tha Elias: “Tani pranoj që ti je një njeri i Perëndisë dhe që fjala e Zotit në gojën tënde është e vërtetë”.

18 ¹ Shumë kohë më vonë, gjatë vitit të tretë, fjala e Zotit iu drejtua Elias, duke i thënë: “Shko dhe paraqitu te Ashabi dhe unë do të dërgoj shiun mbi vendin”. ² Elia shkoi të paraqitet te Ashabi. Atëherë në Samari kishte pllakosur një zi e madhe e bukës. ³ Ashabi dërgoi të thërrasë Abdian, që ishte mexhordomi i tij. (Abdia kishte frikë të madhe nga Zoti; ⁴ kështu, kur Jezebeli shfaroste profetët e Zotit, Abdia mori njëqind profetë dhe fshehu pesëdhjetë prej tyre në një shpellë, duke i furnizuar me bukë dhe ujë). ⁵ Ashabi i tha Abdias: “Shko nëpër vendin në drejtim të të gjitha burimeve dhe rrjedhave ujore; ndofta do të gjejmë bar të mjaftueshëm për të mbajtur gjallë kuajt dhe mushkat dhe nuk do të detyrohemi të vrasim asnjë nga kafshët tona”. ⁶ Kështu e ndanë vendin që do të përshkohej; Ashabi shkoi vetëm nga një anë dhe Abdia vetëm nga ana tjetër. ⁷ Ndërsa Abdia po udhëtonte, ja ku doli përpara Elia; Abdiu e njohu dhe u shtri me fytyrë për tokë përpara tij, duke thënë: “Ti je zotëria im Elia?”. ⁸ Ai u përgjigj: “Jam unë; shko e i thuaj zotërisë sate: Elia është këtu”. ⁹ Por Abdia u përgjigj: Çfarë mëkati kam kryer që ti dorëzon shërbëtorin tënd në duart e Ashabit që ai të shkaktojë vdekjen time? ¹⁰ Ashtu siç është e vërtetë që Zoti, Perëndia yt, rron, nuk ka komb dhe mbretëri në të cilin zoti im nuk ka dërguar njerëz të të kërkojnë; dhe kur thonin: “Nuk është këtu”, ai i vinte të betoheshin mbretërinë dhe kombin që nuk kishin mundur të të gjenin. ¹¹ Dhe tani ti thua: “Shko t’i thuash zotërisë sate: Elia është këtu!”. ¹² Por do të ndodh që sapo të largohem prej teje, Fryma e Zotit do të të çojë në një vend të panjohur nga unë; kështu unë do të shkoj t’ia njoftoj Ashabit, dhe ky, duke mos të gjetur, do të më vrasë. Dhe shërbëtori yt i druhet Zotit që i ri! ¹³ A nuk i kanë njoftuar zotërisë sime atë që unë kam bërë kur Jezebeli vriste profetët e Zotit? Si fsheha njëqind nga këta profetë të Zotit, pesëdhjetë në një shpellë dhe pesëdhjetë në një tjetër, duke i furnizuar me bukë dhe me ujë? ¹⁴ Dhe tani ti thua: “Shko t’i thuash zotërisë sate: Elia është këtu!”. Por ai do të më vrasë”. ¹⁵ Atëherë Elia u përgjigj: “Ashtu siç është e vërtetë që rron Zoti i ushtrive në prani të të cilit ndodhem, sot do të paraqitem te Ashabi”. ¹⁶ Abdia, pra, shkoi të kërkojë Ashabin dhe i njoftoi çështjen, dhe Ashabi i doli përpara Elias. ¹⁷ Me ta parë Elian i tha: “Ti je pikërisht ai që e bën rrëmujë Izraelin?”. ¹⁸ Elia u përgjigj: “Nuk jam unë që e bëj rrëmujë Izraelin, por

ti dhe shtëpia e atit tënd, sepse keni braktisur urdhërimet e Zotit dhe ti ke shkuar pas Baalëve. ¹⁹ Prandaj dërgo tani të thërrasin tërë Izraelin pranë meje në malin Karmel, bashkë me katërqind e pesëdhjetë profetët e Baalit dhe katërqind profetët e Asherahut që hanë në tryezën e Jezebelit”. ²⁰ Kështu Ashabi dërgoi e thirri tërë bijtë e Izraelit dhe i mblodhi profetët në malin Karmel. ²¹ Atëherë Elia iu afrua tërë popullit dhe tha: “Deri kur do të lëkundeni midis dy mendimeve? Në qoftë se Zoti është Perëndia, shkoni pas tij; por në qoftë se përkundrazi është Baali, atëherë ndiqni atë”. Populli nuk tha asnjë fjalë. ²² Atëherë Elia i tha popullit: “Kam mbetur vetëm unë nga profetët e Zotit, ndërsa profetët e Baalit janë katërqind e pesëdhjetë. ²³ Le të na jepen dy dema të rinj; ata të zgjedhin një dem për veten e tyre, le ta copëtojnë dhe ta vënë mbi drutë pa i ndezur ato; unë do të përgatis demin tjetër dhe do ta vendos mbi drutë pa i ndezur ato. ²⁴ Ju do t’i bëni thirrje perëndisë suaj dhe unë do të thërres Zotin; perëndia që do të përgjigjet me anë të zjarrit është Perëndia”. Tërë populli u përgjigj dhe tha: “E the bukur!”. ²⁵ Atëherë Elia u tha profetëve të Baalit: “Zgjidhni një dem të ri dhe përgatiteni të parët sepse jeni më shumë; pastaj kërkoni ndihmën e perëndisë suaj, pa e ndezur zjarrin”. ²⁶ Kështu ata morën demin që u dhanë dhe e përgatitën; pastaj përmendën emrin e Baalit nga mëngjesi deri në drekë, duke thënë: “O Baal, na u përgjigj!”. Por nuk u dëgjua asnjë zë dhe asnjeri nuk u përgjigj; ndërkaq ata kërcenin rreth altarit që kishin ndërtuar. ²⁷ Në mesditë Elia Dllloi të tallet me ta dhe tha: “Ulërinini më fort sepse ai është zoti; ndofta është duke menduar thellë, ose është i zënë me punë ose udhëton, ose ka rënë në gjumë e duhet zgjuar”. ²⁸ Dhe kështu ata Dlluan të ulërijnë më fort dhe të priten me shpata dhe shtiza sipas zakoneve që kishin, deri sa të kullonin gjak. ²⁹ Me të kaluar mesdita, ata bënë profeci deri në kohën që ofrohej blatimi; por nuk u dëgjua asnjë zë, asnjeri nuk u përgjigj dhe askush nuk ua vuri veshin. ³⁰ Atëherë Elia i tha tërë popullit: “Afrohuni pranë meje!”. Kështu tërë populli iu afrua dhe ai ndreqi altarin e Zotit që e kishin prishur. ³¹ Pastaj Elia mori dymbëdhjetë gurë, sipas numrit të Dseve të bijve të Jakobit, të cilit Zoti i kishte thënë: “Emri yt do të jetë Izrael”. ³² Me gurët ndërtoi një altar në emër të Zotit dhe hapi një gropë rreth tij me një kapacitet prej dy masash gururi. ³³ Pastaj rregulloi drutë, copëtoi demin dhe e vuri mbi drutë. Dhe tha: “Mbushni katër enë me ujë dhe i derdhni mbi olokaustin dhe mbi drutë”. ³⁴ Përsëri tha: “Bëjeni një herë të dytë”. Dhe ata e bënë një herë të dytë. Ai tha akoma: “Bëjeni për të tretën herë”. Dhe ata e bënë për të tretën herë. ³⁵ Uji rridhte rreth altarit dhe ai mbushi me ujë edhe gropën. ³⁶ Në orën që ofrohej blatimi, profeti Elia u afrua dhe tha: “O Zot, Perëndia i Abrahamit, i Isakut dhe i Izraelit, vepro në mënyrë të tillë që të dihet që ti je Perëndi në Izrael, që unë jam shërbëtori yt që i bëra tërë këto gjëra me urdhrin tënd. ³⁷ Përgjigjmu, o Zot, përgjigjmu, që ky popull të pranojë që ti, o Zot, je Perëndia, dhe ke bërë të kthehen te ti zemrat e tyre”. ³⁸ Atëherë ra zjarri i Tzotit dhe konsumoi olokaustin, drutë, gurët dhe pluhurin, si dhe thau ujin që ishte në gropë. ³⁹ Para kësaj pamjeje tërë populli u shtri me fytyrën për tokë dhe tha: “Zoti është Perëndia!”. ⁴⁰ Pastaj

Elia u tha atyre: “Zini Profetët e Baalit; mos lini t’ju ikë as edhe një!”. Kështu ata i kapën dhe Elia i zbriti në përruan Kishon, ku i theri. ⁴¹ Pastaj Elia i tha Ashabit: “Ngjitu, ha dhe pi, sepse dëgjohet që tani zhurma e një shiu të madh”. ⁴² Kështu Ashabi u ngjit për të ngrënë dhe për të pirë; por Elia u ngjit në majë të Karmelt, u përkul deri në tokë dhe vuri fytyrën midis gjunjëve, ⁴³ dhe i tha shërbëtorit të tij: “Tani ngjitu dhe shiko nga ana e detit!”. Ai u ngjit, shikoi dhe tha: Nuk ka asgjë”. Elia i tha: “Kthehu të shikosh, shtatë herë”. ⁴⁴ Herën e shtatë shërbëtori tha: “Është një re e vogël, e madhe si pëllëmba e një dore që ngjitet nga deti”. Atëherë Elia tha: “Shko dhe i thuaj Ashabit: “Lidhi kuajt në qerre dhe zbrit para se të të zërë shiu””. ⁴⁵ Brenda një kohe të shkurtër qielli u errësua për shkak të reve e të erës, dhe ra një shi i madh. Kështu Ashabi hipi mbi qerre dhe shkoi në Jezreel. ⁴⁶ Dora e Zotit ishte mbi Elian, që shtrëngoi ijet dhe vrapoi para Ashabit deri në hyrje të Jezreelit.

19 ¹ Ashabi i njoftoi Jezebelit tërë ato gjëra që Elia kishte bërë dhe si kisht vrarë me shpatë tërë profetët. ² Atëherë Jezebeli i dërgoi një lajmëtar Elias për t’i thënë: “Perënditë të më bëjnë kështu dhe më keq, në rast se nesër në këtë orë nuk do të të kem bërë ty si një nga ata”. ³ Kur dëgjoji këto fjalë, Elia u ngrit dhe iku për të shpëtuar. Arriti në Beer-Sheba, që i përket Judës, dhe la aty shërbëtorin e tij. ⁴ Përkundrazi u fut në shkretëtirë një ditë rrugë, shkoi të ulet poshtë një gjinestre dhe kërkoi të vdesë, duke thënë: “Tani mjaft, o Zot! Merr jetën time, se unë nuk jam më i mirë se etërit e mi”. ⁵ Pastaj u shtri dhe e zuri gjumi poshtë gjinestrës, por ja që një engjëll e preku dhe i tha: “Çohu dhe ha”. ⁶ Ai shikoi dhe pa pranë kokës së tij një kulaç të pjekur mbi gurë të nxehtë dhe një enë me ujë. Ai hëngri dhe piu, pastaj përsëri u shtri. ⁷ Engjëlli i Zotit u kthye për herë të dytë, e preku dhe i tha: “Çohu dhe ha, sepse rruga është tepër e gjatë për ty”. ⁸ Ai u ngrit, hëngri dhe piu; pastaj me forcën që i dha ai ushqim eci dyzet ditë dhe dyzet netë deri sa arriti në malin e Perëndisë, në Horeb. ⁹ Atje hyri në një shpellë dhe aty kaloi natën. Dhe ja, fjala e Zotit iu drejtua dhe i tha: “Ç’bën këtu Elia?”. ¹⁰ Ai u përgjigj: “Më nxiti një zili e madhe për Zotin, Perëndinë e ushtrive, sepse bijtë e Izraelit e kanë braktisur besëlidhjen tënde, kanë prishur altarët e tu dhe kanë vrarë me shpatë profetët e tu. Kam mbetur vetëm unë dhe ata kërkojnë të më vrasin”. ¹¹ Perëndia i tha: “Dil dhe ndalu mbi malin përpara Zotit”. Dhe ja, po kalonte Zoti. Një erë e fortë dhe e furishme çante malet dhe thyente shkëmbinjtë përpara Zotit, por Zoti nuk ishte në erë. Mbas erës ra një tërmet, por Zoti nuk ishte në tërmet. ¹² Mbas tërmetit ra një zjarr, por Zoti nuk ishte në zjarr. Mbas zjarrit u dëgjua një zë, si një shushuritje e ëmbël. ¹³ Sa e dëgjoji këtë, Elia e mbuloi fytyrën me mantelin, doli dhe u ndal në hyrje të shpellës; dhe ja, një zë i tha: Ç’bën aty Elia?”. ¹⁴ Ai u përgjigj: “U nxita nga një zili e madhe për Zotin, për Perëndinë e ushtrive, sepse bijtë e Izraelit kanë braktisur besëlidhjen tënde, kanë prishur altarët dhe kanë vrarë me shpatë profetët e tu. Kam mbetur vetëm unë dhe ata përpiqen të më vrasin”. ¹⁵ Zoti i tha: “Shko, merr përsëri rrugën e kthimit deri në shkretëtirën e Damaskut; kur të arrish aty, do ta vajosësh Hazaelin mbret

të Sirisë. ¹⁶ Do të vajosësh gjithashtu Jehun, birin e Nimshit, mbret të Izraelit; do të vajosësh pastaj Eliseun, birin e Shafatit nga Abel-Melohahu, si profet në vendin tënd. ¹⁷ Kështu që ai që do të shpëtojë nga shpata e Hazaelit, do të vritet nga Jehu; dhe ai që do të shpëtojë nga shpata e Jehut, do të vritet nga Eliseu. ¹⁸ Por kam lënë në Izrael një tepricë prej shtatë mijë njerëzish; të gjithë nuk janë gjunjëzuar përpara Baalit dhe nuk e kanë puthur me buzët e tyre”. ¹⁹ Elia u nis që andej dhe gjeti Eliseun, birin e Shafatit, ndërsa lëronte me dymbëdhjetë pendë qe para tij, dhe ai vetë gjendej me pendën e dymbëdhjetë. Elia i kaloi afër dhe i hodhi sipër mantelin e tij. ²⁰ Atëherë Eliseu la qetë dhe vrapoi pas Elias, duke thënë: “Të lutem, më lër të shkoj të puth atin tim dhe nënen time, pastaj do të të ndjek”. Elia iu përgjigj: “Shko dhe kthehu, sepse ç’të kam bërë?”. ²¹ Me t’u larguar nga ai, Eliseu mori një pendë qe dhe i ofroi si Dijim; me veglat e qeve poqi mishin dhe ua dhe njerëzve, që e hëngrën. Pastaj u ngrit, shkoi pas Elias dhe u vu në shërbim të tij.

20 ¹ Ben-Hadadi, mbret i Sirisë, mblodhi tërë ushtrinë e tij; me të ishin tridhjetë e dy mbretër me kuaj dhe qerre; pastaj u nis, rrethoi Samarinë dhe e sulmoi. ² Pastaj i dërgoi lajmëtarë në qytet Ashabit, mbretit të Izraelit, për t’i thënë: ³ “Kështu thotë Ben-Hadadi: “Argjendi dhe ari yt janë të mitë, po kështu bashkëshortet e tua dhe bijtë e tu më të mirë janë të mitë””. ⁴ Mbreti i Izraelit u përgjigj: “Është ashtu si thua ti, o mbret, o imzot; unë dhe tërë ato që kam jemi të tutë”. ⁵ Lajmëtarët e kthyen përsëri dhe thanë: “Kështu Det Ben-Hadadi: “Unë të çova fjalë se duhet të më japësh argjendin dhe arin tënd, gratë e tua dhe bijtë e tu; ⁶ por nesër, në këtë orë, do të dërgoj te ti shërbëtorët e mi, të cilët do të bastisin shtëpinë tënde dhe shtëpinë e shërbëtorëve të tu; ata do të marrin të gjitha gjërat që janë me të shtrenjta për ty””. ⁷ Atëherë mbreti i Izraelit thirri tërë pleqtë e vendit dhe u tha: “Shikoni, ju lutem, se si ky njeri kërkon shkatërrimin tonë, sepse më ka dërguar të kërkojë gratë e mia dhe bijtë e mi, argjendin dhe arin tim, dhe unë nuk i kam refuzuar asgjë”. ⁸ Tërë pleqtë dhe tërë populli thanë: “Mos e dëgjo dhe mos prano”. ⁹ Ashabi iu përgjigj pastaj lajmëtarëve të Ben-Hadadit: “I thoni mbretit, zotit time: “Të gjitha gjërat që i kërkoje shërbëtorit tënd herën e parë do t’i bëj, por këtë nuk mund ta bëj””. Kështu lajmëtarët shkuan t’i njoftojnë përgjigjen Ben-Hadadit. ¹⁰ Atëherë Ben-Hadadi i çoi fjalë Ashabit: “Perënditë të më bëjnë kështu dhe më keq në rast se pluhuri i Samarisë do të mjaftojë që të mbushin grushtat tërë njerëzit që më pasojnë!” ¹¹ Mbreti i Izraelit u përgjigj: “I thoni: “Ai që ka armaturën në trup të mos lavdërohet si ai që e heq””. ¹² Kur Ben-Hadadi mori këtë përgjigje, ai ndodhej bashkë me mbretërit duke pirë në çadrat, dhe u tha shërbëtorëve të tij: “Bëhuni gati për mësymje!”. Kështu ata u përgatitën për të sulmuar qytetin. ¹³ Por ja që një profet iu afrua Ashabit, mbretit të Izraelit, dhe i tha: “Kështu thotë Zoti: “E shikon këtë turmë të madhe? Ja, që sot unë do ta lë në dorën tënde dhe kështu do të mësosh që unë jam Zoti””. ¹⁴ Ashabi i tha: “Me anë të kujt?”. Ai u përgjigj: “Kështu thotë Zoti: “Me anë të të rinjve në shërbim të krerëve të krahinave””. Ashabi tha: Kush do ta Dillojë betejën?”. Profeti

u përgjigj: “Ti”. ¹⁵ Atëherë Ashabi kaloi në revistë të rinjtë që ishin në shërbim të krerëve të krahinave; ata ishin dyqind e tridhjetë e dy veta. Pastaj kaloi në revistë tërë popullin, tërë bijtë e Izraelit; ishin shtatë mijë veta. ¹⁶ Në mesditë bënë një dalje, ndërsa Ben-Hadadi ishte duke pirë dhe duke u dehur bashkë me tridhjetë e dy mbretërit që i kishin ardhur në ndihmë. ¹⁷ Të rinjtë në shërbim të krerëve të krahinave dolën të parët. Ben-Hadadi dërgoi njerëz për të parë dhe ata i njoftuan: “Nga Samaria kanë dalë disa njerëz”. ¹⁸ Mbreti tha: “Në rast se kanë dalë me qëllime paqësore, i zini të gjallë; në qoftë se kanë dalë për të luftuar, i zini gjithashtu të gjallë”. ¹⁹ Kështu të rinjtë në shërbim të krerëve të krahinave dolën nga qyteti bashkë me ushtrinë që i pasonte, ²⁰ dhe secili prej tyre vrau nga një njeri. Kështu Sirët ua mbathën këmbëve dhe Izraelitët i ndoqën; dhe Ben-Hadadi, mbret i Sirisë, iku me kalë bashkë me disa kalorës. ²¹ Edhe mbreti i Izraelit mori pjesë në luftimet, shkatërroi kuaj dhe qerre dhe u shkaktoi Sirëve një disfatë të madhe. ²² Atëherë profeti iu afrua mbretit të Izraelit dhe i tha: “Shko, përforcohu dhe mendo mirë atë që duhet të bësh, sepse mbas një viti mbreti i Sirisë do të të sulmojë”. ²³ Shërbëtorët e mbretit të Sirisë i thanë: “Perëndia i tyre është Perëndia i maleve; prandaj ata qenë më të fortë se ne; por në rast se ndeshemi në fushë, ne do të jemi me siguri më të fortë. ²⁴ Prandaj vepro kështu: tërë mbretërve hiqja komandën që kanë dhe në vend të tyre cakto kapedanë. ²⁵ Mblidh një ushtri baras me atë që ke humbur, me po aq kuaj dhe qerre; pastaj do të ndeshemi në fushë dhe me siguri do të jemi më të fortë se ata”. Ai pranoi këshillën e tyre dhe veproi ashtu siç i thanë. ²⁶ Pas një viti Ben-Hadadi kaloi në revistë Sirët dhe doli në drejtim të Afekut për të luftuar Izraelin. ²⁷ Edhe bijtë e Izraelit u thirrën për t’u mbledhur dhe u furnizuan me ushqime; pastaj u nisën kundër Sirëve dhe ngritën kampin e tyre përballë tyre; dukeshin si dy kope të vogla dhish, ndërsa Sirët e kishin mbushur vendin. ²⁸ Atëherë një njeri i Perëndisë iu afrua mbretit të Izraelit dhe i tha: “Kështu thotë Zoti: “Me qenë se Sirët kanë thënë: Zoti është Perëndia i maleve dhe nuk është Perëndia i luginave unë do të jap në duart e tua tërë këtë mizëri të madhe; dhe ju do të mësoni që unë jam Zoti””. ²⁹ Shtatë ditë me radhë qëndruan në kampet e tyre njeri përballë tjetrit, por ditën e shtatë Dllloi beteja dhe bijtë e Izraelit vranë brenda një dite të vetme njëqind mijë këmbësorë sirë. ³⁰ Ata që shpëtuan ikën në qytetin e Afekut, ku muret ranë mbi njëzet e shtatë mijë prej tyre. Edhe Ben-Hadadi iku dhe shkoi në qytet për t’u fshehur në një dhomë të brendshme. ³¹ Shërbëtorët e tij i thanë: “Ja, kemi dëgjuar të thuhet që mbretërit e shtëpisë së Izraelit janë zemërbutë; prandaj të veshim thasë dhe të vëmë litarë në qafë dhe të dalim të presim mbretin e Izraelit; ndofta ai ka për të na lënë të gjallë”. ³² Kështu ata u veshën me thasë dhe vunë litarë në qafë, shkuan te mbreti i Izraelit dhe i thanë: “Shërbëtori yt Ben-Hadadi thotë: “Të lutem, lërmë të gjallë””. Ashabi u përgjigj: “Është ende gjallë? Ai është vëllai im”. ³³ Këta njerëz e muarrën këtë si shenjë të mbarë dhe nxituan të kërkonin vërtetimin e kësaj thënie, duke thënë: “Ben-Hadadi është, pra, vëllai yt!”. Ai u përgjigj: “Shkoni ta merrni”.

Kështu Ben-Hadadi shkoi te Ashabi, që e hipi në qerren e tij. ³⁴ Atëherë Ben-Hadadi i tha: “Unë do të të kthej qytetet që ati im i hoqi atit tënd; dhe kështu ti do të vendosësh tregje në Damask, ashtu si kishte bërë im atë në Samari”. Ashabi i tha: “Me këtë kusht do të të lë të ikësh”; kështu Ashabi lidhi një besëlidhje me të dhe e la të ikë. ³⁵ Atëherë një nga bijtë e profetëve i tha shokut të tij me urdhër të Zotit: “Më godit!”. Por ky nuk pranoi ta godasë. ³⁶ Atëherë i pari i tha: “Me qenë se nuk iu binde zërit të Zotit, sapo të largohesh nga unë një luan do të të vrasë”. Kështu, me t’u larguar nga ai, doli një luan dhe e vrau. ³⁷ Pastaj profeti gjeti një njeri dhe i tha: “Më godit!”. Ky e rrahu dhe e plagosi. ³⁸ Atëherë profeti shkoi ta presë mbretin në rrugë, duke u maskuar me një rryp pëlhere mbi sytë. ³⁹ Kur po kalonte mbreti, i thirri dhe i tha: “Shërbëtori yt u fut në mes të betejës, kur dikush u tërhoq mënjanë dhe më solli një njeri, duke më thënë: “Ruaje këtë njeri; në rast se vritet, do ta paguash me jetën tënde ose do të paguash një talent argjendi”. ⁴⁰ Ndërsa shërbëtori yt ishte i zënë sa andej e këtej, ai person u zhduk”. Mbreti i Izraelit i tha: “Ja vendimi yt; e ke shqiptuar ti vetë”. ⁴¹ Atëherë ai hoqi me nxitim nga sytë rripin e përlhurës dhe mbreti i Izraelit e pa që ishte një nga profetët. ⁴² Pastaj profeti i tha mbretit: “Kështu thotë Zoti: “Me qenë se e le të të shpëtojë nga dora njeriun që kisha caktuar të shfarosej, jeta jote ka për tu paguar për të tijën dhe populli yt për popullin e tij”. ⁴³ Kështu mbreti i Izraelit u kthye në shtëpinë e tij i hidhëruar dhe i zemëruar, dhe shkoi në Samari.

21 ¹ Mbas këtyre ngjarjeve, ndodhi që Nabothi i Jezreelit kishte një vresht në Jezreel, afër pallatit të Ashabit, mbretit të Samarisë. ² Kështu Ashabi i foli Nabothit dhe i tha: “Më jep vreshtin që ta bëj kopsht perimesh, sepse ndodhet afër shtëpisë sime. Në këmbim do të jap një vresht më të mirë ose, po të të pëlqejë më tepër, barasvlerën në të holla”. ³ Por Nabothi iu përgjigj Ashabit: “Të më ruajë Zoti të të lë trashëgiminë e etërve të mi!”. ⁴ Prandaj Ashabi u kthye në shtëpi i trishtuar dhe i zemëruar për përgjigjen që Nabothi i Jezreelit i kishte dhënë: “Nuk do të jap trashëgiminë e etërve të mi!”. Ra mbi shtratin e tij, ktheu kokën mënjanë dhe nuk deshi të hante. ⁵ Atëherë Jezebeli, bashkëshortja e tij, iu afrua dhe i tha: “Pse e ke frymën kaq të trishtuar dhe nuk ha?”. ⁶ Ai iu përgjigj: “Sepse fola me Nabothin e Jezreelit dhe i thashë: “Më jep me para vreshtin tënd ose, po të të pëlqejë më shumë, të të jap një vresht tjetër si këmbim”. Por ai m’u përgjigj: “Nuk do të të jap vreshtin tim!””. ⁷ Atëherë gruaja e tij Jezebel i tha: “A nuk je ti që mbretëron tani mbi Izrael? Çohu, ha dhe zemra jote të gëzohet; vreshtin e Nabothit në Jezreel do të ta jap unë”. ⁸ Kështu ajo shkroi disa letra në emër të Ashabit, i vulosi me vulën e këtij dhe ua dërgoi pleqve dhe parisë që banonin në po atë qytet me Nabothin. ⁹ Në letrat ajo shkruante kështu: “Shpallni agjërimin dhe e ulni Nabothin në rreshtin e parë përpara popullit; ¹⁰ i vini përballë dy njerëz të poshtër që të deponojnë kundër tij, duke thënë: “Ti ke blasfemuar Perëndinë dhe mbretin”; pastaj çojeni jashtë, goditeni me gurë dhe kështu të vdesë”. ¹¹ Njerëzit e qytetit të Nabothit, pleqtë dhe paria që banonin në qytetin e tij vepruan ashtu si Jezebeli kishte dërguar

t'u thoshte, siç ishte shkruar në letrat që u kishte drejtuar.¹² Shpallën agjerimin dhe e ulën Nabothin përpara popullit.¹³ Pastaj erdhën dy njerëz të poshtër që u ulën përballë tij; dhe këta dy të poshtër deponuan kundër Nabothit përpara popullit, duke thënë: “Nabothi ka mallkuar Perëndinë dhe mbretin”. Pastaj e çuan jashtë qytetit dhe e vranë me gurë; kështu ai vdiq.¹⁴ Pas kësaj i çuan fjalë Jezebelit: “Nabothi u vra me gurë dhe vdiq”.¹⁵ Kur Jezebeli mësoi që Nabothi ishte vranë me gurë dhe kishte vdekur, i tha Ashabit: “Çohu dhe shtjere në dorë vreshtin e Nabothit në Jezreel, që ai nuk pranoi të të japë me para, sepse Nabothi nuk jeton më, por ka vdekur”.¹⁶ Me të dëgjuar Ashabi që Nabothi kishte vdekur, u ngrit dhe u nis për të shtënë në dorë vreshtin e Nabothit në Jezreel.¹⁷ Atëherë fjala e Zotit iu drejtua Elias, Tishbitit, me këto fjalë, duke i thënë: “Çohu dhe dil para Ashabit, mbretit të Izraelit, që banon në Samari; Ja, ai është në vreshtin e Nabothit, ku ka shkruar për ta shtënë në dorë.”¹⁹ Do t'i Dasësh kështu: Kështu thotë Zoti: “Në Dllim vrave një njeri dhe pastaj i rrëmbeve pronën”. Pastaj t'i thuash: Kështu thotë Zoti: “Po në atë vend ku qentë kanë lëpirë gjakun e Nabothit, ata kanë për të lëpirë edhe gjakun tënd””.²⁰ Ashabi i tha Elias: “Më gjete pra, o armiku im?”. Elia u përgjigj: “Po, të gjeta, sepse je shitur për të bërë atë që është e keqe në sytë e Zotit.”²¹ Ja, unë do të sjell mbi ty fatkeqësinë, do t'i zhduk tërë pasardhësit e tu dhe do të shfaros nga shtëpia e Ashabit çdo mashkull, skllav apo i lirë në Izrael.²² Do ta bëj shtëpinë tënde si shtëpinë e Jeroboamit, birit të Nabatit, dhe si shtëpinë e Baashas, birit të Ahijahut, sepse ti ke nxitur zemërimin tim dhe e ke bërë Izraelin të mëkatojë.²³ Edhe për sa i përket Jezebelit, Zoti Det dhe thotë: “Qentë do ta hanë Jezebelin poshtë mureve të Jezreelit”.²⁴ Ata të Ashabit që do të vdesin në qytet do t'i hanë qentë, ata që do të vdesin përkundrazi në ara do t'i hanë shpendët e qiellit”.²⁵ Në të vërtetë nuk pati kurrë ndonjë njeri që u shit për të bërë atë që është e keqe në sytë e Zotit si Ashabi, sepse ishte i shtyrë nga gruaja e tij Jezebeli.²⁶ Ai u suall në mënyrë të neveritshme duke u dhënë pas idhujve, ashtu si kishin bërë Amorej të që Zoti i kishte dëbuar përpara bijve të Izraelit.²⁷ Kur Ashabi dëgjoi këto fjalë, grisi rrobat e tij, e mbuloi trupin me një thes dhe agjeroi; binte në shtrat i mbështjellë me thesin dhe ecte si i përvuajtur.²⁸ Atëherë fjala e Zotit iu drejtua Elias, Tishbitit, duke i thënë: “A e pe si u poshtërua Ashabi para meje? Duke qenë se u poshtërua para meje, unë nuk do ta godas me fatkeqësinë sa është i gjallë, por do të dërgoj fatkeqësinë mbi shtëpinë e tij gjatë jetës së birit të tij”.

22¹ Kaluan tre vjet pa luftë midis Sirisë dhe Izraelit.² Por në vitin e tretë Jozafati, mbreti i Judës, zbriti të takohet me mbretin e Izraelit.³ Mbreti i Izraelit u kishte thënë shërbëtorëve të tij: “Ju nuk e dini që Ramothi i Galaadit është yni dhe ne po rrimë të qetë pa e rimarrë nga duart e mbretit të Sirisë?”.⁴ Pastaj i tha Jozafatit: “A nuk do të vije të luftoje me mua në Ramoth të Galaadit?”. Jozafati iu përgjigj mbretit të Izraelit me këto fjalë: “Ki besim tek unë ashtu si te vetja jote, te njerëzit e mi si te njerëzit e tu, mbi kuajt e mi ashtu si ke besim te kuajt e tu”.⁵ Jozafati i tha gjithashtu mbretit të Izraelit: “Të lutem këshillohu

po sot me Zotin”.⁶ Atëherë mbreti i Izraelit thirri profetët që ishin rreth katërqind, dhe iu tha: “A duhet të shkoj të luftoj kundër Ramothit të Galaadit, apo të heq dorë nga kjo?”. Ata iu përgjigjën: “Shko, sepse Perëndia do ta japë në duart e mbretit”.⁷ Por Jozafati tha: “A nuk ka këtu ndonjë profet tjetër të Zotit, me të cilin mund të këshillohemi?”.⁸ Mbreti i Izraelit iu përgjigj Jozafatit: “Ka akoma një njeri, Mikajahu, bir i Imlahut, me anë të të cilit mund të këshillohesh me Zotin; por unë e urrej sepse nuk profetizon kurrë asgjë të mirë lidhur me mua, por vetëm të keqen”. Jozafati u përgjigj: “Mbreti nuk duhet të *Dasë* kështu!”.⁹ Atëherë mbreti i Izraelit thirri një eunuk dhe i tha: “Sill menjëherë Mikajahun, birin e Imlahut”.¹⁰ Mbreti i Izraelit dhe Jozafati, mbret i Judës, ishin ulur secili në fronin e tij, të veshur me rrobat e tyre mbretërore, në lëmin që ndodhet në hyrje të portës së Samarisë; dhe tërë profetët profetizonin para tyre.¹¹ Sedekia, bir i Kenaanahut, që i kishte bërë vetes brirë prej hekuri, tha: “Kështu thotë Zoti: “Me këta brirë do të shposh tejprtej Sirët deri sa t’i shkatërrosh plotësisht””.¹² Tërë profetët bënë profeci të njollojtë dhe thonin: “Shko kundër Ramothit të Galaadit dhe do t’ia dalësh, sepse Zoti do ta japë në duart e mbretit”.¹³ Lajmëtari që kishte shkuar të thërriste Mikajahun i foli kështu dhe tha: “Ja, fjalët e profetëve përputhen duke shpallur gjëra të mira për mbretin; të lutem, fjala jote të jetë si ajo e secilit prej tyre, dhe shpall edhe ti gjëra të mira”.¹⁴ Por Mikajahu u përgjigj: “Ashtu siç është e vërtetë që Zoti rron, unë do them ato që do të më thotë Zoti”.¹⁵ Si ariti para mbretit, mbreti i tha: “Mikajah, a duhet të shkojmë të luftojmë kundër Ramothit të Galaadit, apo duhet të heqim dorë?”. Ai u përgjigj: “Shko, ti do t’ia dalësh, sepse Zoti do ta japë në duart e mbretit”.¹⁶ Atëherë mbreti i tha: “Sa herë jam përgjëruar të më thuash vetëm të vërtetën në emër të Zotit?”.¹⁷ Mikajahu u përgjigj: “Pashë tërë Izraelin të shpërndarë nëpër male, sikur të ishin dhen pa bari; dhe Zoti ka thënë: “Ata nuk kanë më zot; secili të kthehet në paqe në shtëpinë e vet””.¹⁸ Mbreti i Izraelit i tha Jozafatit: “A nuk të kisha thënë unë që në lidhje me mua, ai nuk do të profetizonte asgjë të mirë, por vetëm të keqe?”.¹⁹ Atëherë Mikajahu tha: “Prandaj dëgjo fjalën e Zoti. Unë e kam parë Zotin të ulur mbi fronin e tij, ndërsa tërë ushtria e qiellit i rrinte përqark në të djathtë dhe në të majtë.²⁰ Zoti tha: “Kush do t’ia prishë mendjen Ahabit që të dalë dhe të vritet në Ramoth të Galaadit?”. Tani dikush përgjigjet në një mënyrë dhe dikush në një tjetër.²¹ Atëherë doli një frymë, që u paraqit përpara Zotit dhe tha: “Do t’ia prish mendjen unë”.²² Zoti i tha: “Në çfarë mënyre?”. Ai u përgjigj: “Do të dal dhe do të jem fryma e gënjeshtres në gojën e tërë profetëve të tij”. Zoti i tha: “Do t’ia dalësh me siguri ta mashtrosh; dil dhe vepro ashtu”.²³ Prandaj Zoti ka vënë një frymë gënjeshtre në gojën e të gjithë profetëve të tu; por Zoti parashikon fatkeqësira kundër teje”.²⁴ Atëherë Sedekia, bir i Kenaanahut, u afrua dhe i ra me një shpullë Mikajahut, duke i thënë: “Nga kaloi Fryma e Zotit kur doli nga unë për të folur me ty?”.²⁵ Mikajahu u përgjigj: “Do ta shohësh ditën që do të shkosh, në një dhomë të brendshme për t’u fshehur”.²⁶ Atëherë mbreti i Izraelit tha: “Merre Mikajahun dhe çoje tek

Amoni, guvernatori i qytetit dhe tek Joasi, bir i mbretit, dhe u thauj atyre: ²⁷ Kështu thotë mbreti: “Futeni këtë në burg dhe ushqeheni me bukë dhe me ujë hidhërimi, deri sa të kthehem shëndoshë e mirë”. ²⁸ Atëherë Mikajahu tha: “Në rasiat se ti kthehesh shëndoshë e mirë, kjo do të thotë se Zoti nuk ka folur nëpërmjet meje”. Dhe shtoi: “Dëgjoni, o popuj të tërë!”. ²⁹ Mbreti i Izraelit dhe Jozafati, mbret i Judës, dolën, pra, kundër Ramothit të Galaadit. ³⁰ Mbreti i Izraelit i tha Jozafatit: “Unë do të ndërroj petkat që të mos njihem dhe pastaj do të shkoj të luftoj; por ti vish rrobta e tua mbretërore”. Kështu mbreti i Izraelit u vesh me rroba të tjera dhe shkoi të luftojë. ³¹ Mbreti i Sirisë u kishte dhënë këtë urdhër tridhjetë e dy kapitenëve të qerreve të tij, duke thënë: “Mos luftoni kundër askujt, i madh apo i vogël qoftë; por vetëm kundër mbretit të Izraelit”. ³² Kështu, kur kapitenët e qerreve panë Jozafatin, ata thanë: “Ky është me siguri mbreti i Izraelit”. Dhe u kthyen nga ai për ta sulmuar; por Jozafati lëshoi një ulërimë. ³³ Kur kapitenët e qerreve e kuptuan që nuk ishte mbreti i Izraelit, hoqën dorë nga ndjekja. ³⁴ Por një njeri lëshoi rastësisht shigjetë me harkun e tij dhe goditi mbretin e Izraelit midis sythave të parzmores të tij; prandaj mbreti i tha karrocierit: “Kthehu dhe më çu jashtë rrëmujës, sepse jam i plagosur”. ³⁵ Por beteja që aq e ashpër atë ditë, sa që mbreti u detyrua të qëndrojë në qerren e tij përpara Sirëve, dhe vdiq aty nga mbrëmja; gjaku i plagës kishte rjedhur në fund të qerres. ³⁶ Kur po ngrysej, një ulërimë përshkoi radhët e ushtrisë: “Secili të kthehet në qytetin e vet, secili në fshatin e tij!”. ³⁷ Kështu mbreti vdiq dhe u çua në Samari; pastaj u bë varrimi i mbretit në Samari. ³⁸ Pas kësaj lanë qerren dhe armët në një hauz të Samarisëç dhe qentë lëpinë gjakun e tij, sipas fjalës që kishte thënë Zoti. ³⁹ Pjesa tjetër e bëmave të Ashabit, të gjitha ato që ai bëri, shtëpia e Dëdishtë që ndërtoi dhe tërë qytetet që ngriti a nuk janë të shkruara vallë në librin e Kronikave të mbretërve të Izraelit? ⁴⁰ Kështu Ashabin e zuri gjumi me etërit e tij. Në vend të tij mbretëroi Ashaziahu, i biri. ⁴¹ Jozafati, bir i Asas, Dilloi të mbretërojë mbi Judën vitin e katërt të Ashabit, mbret i Izraelit. ⁴² Jozafati ishte tridhjetë e pesë vjeç kur Dilloi të mbretërojë, dhe mbretëroi njëzet e pesë vjet në Jeruzalem. E ëma quhej Azubah dhe ishte bijë e Shilhit. ⁴³ Ai ndoqi tërë rrugët e Asas, atit të tij, dhe nuk u largua prej tyre, duke bërë atë që është e drejtë në sytë e Zotit. Megjithatë vendet e larta nuk u hoqën; kështu populli vazhdonte të ofronte Dijime dhe të digjte temjan në vendet e larta. ⁴⁴ Dhe Jozafati jetonte në paqe me mbretin e Izraelit. ⁴⁵ Pjesa tjetër e bëmave të Jozafatit, trimëritë e tij dhe luftrat e tij a nuk janë vallë të shkruara në librin e Kronikave të mbretërve të Judës? ⁴⁶ Ai zhduku nga vendi mbeturinat e atyre që merreshin me kurvëri dhe, që kishin mbetur nga koha e Asas, atit të tij. ⁴⁷ Në atë kohë nuk kishte asnjë mbret në Edom, por vetëm një përfaqësues i mbretit. ⁴⁸ Jozafati bëri që të ndërtohen anije në Tarshish për të vajtur në ODr, që të kërkohet ar, por anijet nuk arritën kurrë të dalin në det, sepse u shkatërruan në Etsion-Geber. ⁴⁹ Atëherë Ashaziahu, bir i Ashabit, i tha Jozafatit: “Lejo që shërbëtorët e mi të hipin mbi anijet bashkë me shërbëtorët e tu”. Por Jozafati nuk pranoi. ⁵⁰ Jozafatin e zuri gjumi bashkë

me etërit e tij dhe u varros bashkë me ta në qytetin e Davidit, atit të tij. Në vend të tij mbretëroi i biri Jehoram. ⁵¹ Ashaziahu, bir i Ashabit, Dllloi të mbretërojë mbi Izraelin në Samari vitin e shtatëmbëdhjetë të Jozafatit, mbretit të Judës, dhe mbretëroi dy vjet mbi Izraelin. ⁵² Ai bëri atë që është e keqe në sytë e Zotit dhe ndoqi rrugën e atit të tij, të nënës së tij dhe atë të Jeroboamit, birit të Nebathit, që e kishte bërë Izraelin të kryente mëkate. ⁵³ U vu në shërbim të Baalit dhe ra përmbys përpara tij, duke shkaktuar zemërimin e Zotit, Perëndisë të Izraelit, pikërisht ashtu si kishte vepruar i ati.